

Eiropas Savienības
Padome

Briselē, 2024. gada 8. maijā
(OR. en)

9681/24

**Starpiestāžu lieta:
2022/0407(CNS)**

**FISC 105
ECOFIN 556**

PIEZĪME

Sūtītājs:	Padomes Ģenerālsēkretariāts
Saņēmējs:	Padome
Iepri. dok. Nr.:	9403/24
K-jas dok. Nr.:	15841/22
Temats:	Projekts – Padomes direktīva, ar ko groza Direktīvu 2006/112/EK attiecībā uz PVN noteikumiem digitālajā laikmetā – vispārēja pieeja

Pielikumā pievienots prezidentvalsts kompromisa teksts par minēto Padomes direktīvas projektu, ko iesniegs Padomei, lai panāktu vispārēju pieeju.

Projekts

PADOMES DIREKTĪVA,

ar ko groza Direktīvu 2006/112/EK attiecībā uz PVN noteikumiem digitālajā laikmetā

EIROPAS SAVIENĪBAS PADOME,

ņemot vērā Līgumu par Eiropas Savienības darbību un jo īpaši tā 113. pantu,

ņemot vērā Eiropas Komisijas priekšlikumu,

pēc leģislatīvā akta projekta nosūtīšanas dalībvalstu parlamentiem,

ņemot vērā Eiropas Parlamenta atzinumu ¹,

ņemot vērā Eiropas Ekonomikas un sociālo lietu komitejas atzinumu ²,

saskaņā ar īpašu likumdošanas procedūru,

¹ OV C , , lpp.

² OV C , , lpp.

tā kā:

- (1) Digitālās ekonomikas attīstība ir būtiski ietekmējusi Savienības PVN sistēmas darbību, jo tā nav piemērota jaunajiem digitālās saimnieciskās darbības modeļiem un neļauj pilnībā izmantot digitalizācijas radītos datus. Padomes Direktīva 2006/112/EK¹ būtu jāgroza, lai ņemtu vērā šo attīstību.
- (2) PVN ziņošanas pienākumi būtu jāpielāgo, lai risinātu platformu ekonomikas problēmas un samazinātu vajadzību pēc vairākkārtējas PVN reģistrācijas Savienībā.
- (3) PVN ieņēmumu zaudējumi, ko dēvē par PVN iztrūkumu, 2020. gadā Savienībā tika lēsti 93 miljardu EUR apmērā², un no tiem ievērojamu daļu veido krāpšana, jo īpaši “pazudušā tirgotāja” krāpnieciska darbība Kopienā³, kas tiek lēsta 40 līdz 60 miljardu EUR apmērā⁴. Konferenču par Eiropas nākotni ziņojumā par galīgo iznākumu pilsoņi aicina “Saskaņot un koordinēt nodokļu politiku ES dalībvalstīs, lai nepieļautu izvairīšanos no nodokļu maksāšanas un nodokļu apiešanu”, “Veicināt sadarbību starp ES dalībvalstīm, lai panāktu, ka visi uzņēmumi Eiropas Savienībā godīgi maksā savu nodokļu daļu”. Iniciatīva “PVN digitālajā laikmetā” laikmetā atbilst šiem mērķiem.

¹ Padomes Direktīva 2006/112/EK (2006. gada 28. novembris) par kopējo pievienotās vērtības nodokļa sistēmu (OV L 347, 11.12.2006., 1. lpp.).

² PVN iztrūkums ir kopējā starpība starp prognozētajiem PVN ieņēmumiem, pamatojoties uz PVN tiesību aktiem un papildu noteikumiem, un faktiski iekasēto summu:

https://ec.europa.eu/taxation_customs/business/vat/vat-gap_en

³ Eiropols: <https://www.europol.europa.eu/crime-areas-and-statistics/crime-areas/economic-crime/mtic-missing-trader-intra-community-fraud>

⁴ Eiropas Revīzijas palāta:

https://www.eca.europa.eu/Lists/ECADocuments/SR15_24/SR_VAT_FRAUD_LV.pdf

- (4) Lai palielinātu iekasētos nodokļus par pārrobežu darījumiem un novērstu pašreizējo sadrumstalotību, kas rodas no tā, ka dalībvalstis īsteno atšķirīgas ziņošanas sistēmas, būtu jāparedz noteikumi par Savienības digitālās ziņošanas prasībām. Šādiem noteikumiem būtu jāsniedz informācija nodokļu administrācijām par katru darījumu atsevišķi, lai varētu savstarpēji salīdzināt datus, palielināt nodokļu administrāciju kontroles iespējas un radīt atturošu ietekmi uz neatbilstību, vienlaikus samazinot atbilstības nodrošināšanas izmaksas uzņēmumiem, kuri darbojas dažādās dalībvalstīs, un likvidējot šķēršļus iekšējā tirgū.
- (5) Lai atvieglotu ziņošanas procesa automatizāciju gan nodokļa maksātājiem, gan nodokļu administrācijām, darījumi, par kuriem jāziņo nodokļu administrācijām, būtu jādokumentē elektroniski. Elektronisko rēķinu izmantošanai būtu jāklūst par standarta sistēmu rēķinu izsniegšanai. Tomēr dalībvalstīm būtu jāparedz iespēja piegādēm iekšzemē atļaut citus rēķinus.
- (5a) Lai maksimāli palielinātu sadarbību, elektroniskajiem rēķiniem principā būtu jāatbilst Eiropas standartam, kas noteikts Komisijas Īstenošanas lēmumā (ES) 2017/1870 ¹ un kas atbilst Direktīvas 2014/55/ES 3. panta 1. punktā noteiktajam pieprasījumam izveidot Eiropas standartu elektroniskā rēķina pamatelementu semantiskajam datu modelim. Tomēr dalībvalstis attiecībā uz piegādēm iekšzemē joprojām var atļaut citus standartus.

¹ Komisijas Īstenošanas lēmums (ES) 2017/1870 (2017. gada 16. oktobris) par atsauces uz elektronisko rēķinu sagatavošanas Eiropas standartu un tā sintakšu saraksta publicēšanu, ievērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/55/ES (OV L 266, 17.10.2017., 19. lpp.).

- (5b) Dalībvalstīm, kuru kompetencē ir rēķinu piesūtīšanas noteikumu izstrāde, būtu jāveic pasākumi, kas var ietvert, piemēram, akreditācijas shēmas, lai nodrošinātu, ka elektroniskie rēķini, ko izsnieguši nodokļa maksātāji, atbilst atļauto standartu tehniskajai sintaksei un semantikai un ietver visus vajadzīgos datus, kas noteikti minētajā standartā. Minētos pasākumus var veikt vai nu attiecībā uz nodokļa maksātājiem, kuriem ir pienākums izsniegt rēķinu, vai attiecībā uz pakalpojumu sniedzējiem, kas ir trešās personas, vai abiem minētajiem. Personas, uz kurām attiecas minētie pasākumi, būs atbildīgas par šo pasākumu piemērošanu. Tomēr minētajiem pasākumiem nebūtu jāliedz nodokļa maksātājiem izvēlēties līdzekļus rēķinu izsniegšanai un nosūtīšanai pircējam vai pakalpojumu saņēmējam, proti, vai nu tieši, vai ar trešo personu starpniecību, vai izmantojot publisku platformu, ja tāda pieejama.
- (5c) Valstu digitālās ziņošanas sistēmu efektivitāte varētu tikt apdraudēta, ja nodokļa maksātāji neievērotu pienākumu izsniegt elektroniskos rēķinus par darījumiem, uz kuriem attiecas ziņošanas pienākums. Ņemot vērā darījumu un ekonomiskās apmaiņas digitalizāciju un šīs direktīvas mērķus PVN digitalizācijas jomā, tostarp, lai nodrošinātu efektīvāku cīņu pret krāpšanu, būtu jāļauj dalībvalstīm paredzēt, ka elektroniskā rēķina, kas izsniegts atbilstoši PVN direktīvā noteiktajam prasītajam standartam, saglabāšana kļūst par pamatotu nosacījumu, lai būtu tiesības atskaitīt vai atgūt maksājamo vai samaksāto PVN.

- (6) Lai panāktu standartizāciju PVN ziņošanas jomā, elektroniska rēķina definīcija būtu jāsaskaņo ar definīciju, kas izmantota Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvā 2014/55/ES ¹. Tādējādi elektroniskā rēķina definīcija attieksies tikai uz elektroniskajiem rēķiniem, kuri tiks izsniegti, nosūtīti un apstrādāti strukturētā elektroniskā formātā, kas ļauj to automātiski un elektroniski apstrādāt. Pienākumam izmantot strukturētu formātu būtu jāattiecas vismaz uz paziņojamiem datiem. Tāpēc šī definīcijai būtu jāattiecinā uz hibrīdrēķiniem, kuros apvienoti strukturētā formātā iegultie dati un dati, kas iegulti nestrukturētā, cilvēklasāmā formātā, ja šādos rēķinos ir iekļauti visi dati, kas jāpaziņo strukturētā formātā.
- (7) Lai PVN ziņošanas sistēmu īstenotu efektīvi, ir nepieciešams, lai informācija nekavējoties nonāktu nodokļu administrācijā. Tāpēc rēķina par pārrobežu darījumiem izsniegšanas termiņš būtu jānosaka 10 dienas pēc tam, kad ir noticis nodokļa iekasējamības gadījums.
- (8) Elektroniskajam rēķinam būtu jāatvieglo kontroles nolūkos vajadzīgo datu automatizēta nosūtīšana nodokļu administrācijai. Šajā nolūkā elektroniskajā rēķinā būtu jāiekļauj visi dati, kas saskaņā ar digitālās ziņošanas prasībām strukturētā formātā jānosūta nodokļu administrācijai.

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/55/ES (2014. gada 16. aprīlis) par elektroniskajiem rēķiniem publiskā iepirkuma procedūrās (OV L 133, 6.5.2014., 1. lpp.).

- (9) Elektroniskā rēķina kā standarta metodes ieviešana darījumu dokumentēšanai PVN vajadzībām nebūtu iespējama, ja elektroniskā rēķina izmantošana joprojām būtu atkarīga no saņēmēja piekrišanas, jo īpaši uzņēmumu darījumu ar uzņēmumiem (*B2B*) kontekstā. Tāpēc attiecībā uz rēķiniem, kas izsniegti nodokļa maksātājiem un juridiskām personām, kuras nav nodokļa maksātājas, šāda piekrišana vairs nebūtu vajadzīga, lai izsniegtu elektroniskos rēķinus, kas atbilst Eiropas standartam, ja vien dalībvalsts nav izmantojusi iespēju atļaut rēķinus papīra formātā vai rēķinus elektroniskos formātos, kas nav elektroniskie rēķini. Gadījumos, kad dalībvalsts atļauj izmantot citus standartus preču piegādei vai pakalpojumu sniegšanai savā teritorijā, minētā dalībvalsts var nolemt, ka saņēmēja piekrišana rēķiniem, kas izsniegti saskaņā ar minētajiem standartiem, nav jāpieprasa. Ja elektroniskie rēķini tiek izsniegti citām personām, uz tiem joprojām var attiecināt prasību par saņēmēja piekrišanu.
- (10) Komisija ir izpildījusi savu pienākumu iesniegt Eiropas Parlamentam un Padomei ziņojumu par to rēķinu piesūtīšanas noteikumu, kurus piemēro no 2013. gada 1. janvāra, ietekmi un jo īpaši par to, cik lielā mērā tie ir faktiski samazinājuši administratīvo slogu uzņēmumiem, kā noteikts Direktīvas 2006/112/EK 237. pantā. Tā kā šis pienākums jau ir izpildīts, tas būtu jāsvītro no minētās direktīvas.
- (11) Būtu jāatceļ pienākums iesniegt kopsavilkuma paziņojumus ziņošanai par darījumiem Kopienas iekšienē, jo uz šiem darījumiem attiecas digitālās ziņošanas prasības attiecībā uz preču pārrobežu piegādi un pakalpojumu pārrobežu sniegšanu, bet ar ātrāku un detalizētāku informāciju.
- (12) Lai nodokļa maksātājiem atvieglotu rēķinu datu nosūtīšanu nodokļu administrācijām, dalībvalstīm būtu jānodrošina nodokļa maksātājiem nepieciešamie līdzekļi šādai nosūtīšanai, kam būtu jāļauj, ka datu nosūtīšanu veic nodokļa maksātājs tieši vai trešā persona minētā nodokļa maksātāja interesēs vai izmantojot publisku portālu, ja tāds pieejams.

- (13) Lai gan informācijai, kas nosūtāma, izmantojot digitālās ziņošanas prasības par preču pārrobežu piegādi un pakalpojumu pārrobežu sniegšanu, vajadzētu būt līdzīgai tai informācijai, kas tika nosūtīta, izmantojot kopsavilkuma paziņojumus, ir jāpieprasa nodokļa maksātājiem sniegt papildu datus, tostarp bankas rekvizītus, lai nodokļu administrācijas varētu sekot ne tikai precēm, bet arī finanšu plūsmām.
- (14) Būtu jāizvairās no nevajadzīga administratīvā sloga uzlikšanas nodokļa maksātājiem, kas darbojas dažādās dalībvalstīs. Tāpēc šādiem nodokļa maksātājiem vajadzētu būt iespējai sniegt nepieciešamo informāciju savām nodokļu administrācijām, izmantojot Eiropas standartu. Būtu jāļauj dalībvalstīm paredzēt papildu formātus datu paziņošanai, kurus konkrētiem nodokļa maksātājiem varētu būt vieglāk ievērot.
- (15) Lai panāktu vajadzīgo saskaņošanu attiecībā uz datu paziņošanu par preču pārrobežu piegādi un pakalpojumu pārrobežu sniegšanu, paziņojamajai informācijai vajadzētu būt vienādai visās dalībvalstīs, nedodot dalībvalstīm iespēju pieprasīt papildu datus.
- (16) Nodokļu administrācijām būtu jāiegūst vajadzīgie dati par visiem darījumiem, uz kuriem attiecas ziņošanas pienākums. Šā mērķa sasniegšanas nolūkā šķiet lietderīgi pieprasīt, lai pircējs vai pakalpojumu saņēmējs ziņo par darījumu. Tas ļautu šos datus savstarpēji salīdzināt ar piegādātāja sniegtajiem datiem un sniegtu informāciju, ja piegādātājs nav izpildījis ziņošanas pienākumu. Tomēr ir iespējams, ka pasākumi, ko dalībvalstis pieņemušas attiecībā uz rēķinu izsniegšanu un ziņošanu, sniedz pietiekamas garantijas, ka piegādātājs sniegs datus nodokļu administrācijai katru reizi, kad tiek izsniegts rēķins. Šādos apstākļos dalībvalstīm būtu jāļauj izvēlēties nepiemērot šo noteikumu, atbrīvojot preču pircēju un pakalpojumu saņēmēju no pienākuma paziņot datus par šiem darījumiem.

- (17) Vairākas dalībvalstis ir ieviesušas atšķirīgas ziņošanas prasības attiecībā uz darījumiem to teritorijā, radot ievērojamu administratīvo slogu nodokļa maksātājiem, kas darbojas dažādās dalībvalstīs, jo tām ir jāpielāgo savas grāmatvedības sistēmas, lai tās atbilstu šīm prasībām. Lai izvairītos no izmaksām, kas izriet no šādām atšķirībām, dalībvalstīs ieviestajām sistēmām ziņošanai par preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību starp nodokļa maksātājiem to teritorijā vajadzētu būt ar tādām iezīmēm kā tai sistēmai, kura ieviesta attiecībā uz preču pārrobežu piegādi un pakalpojumu pārrobežu sniegšanu. Dalībvalstīm būtu jāparedz elektroniskie līdzekļi informācijas pārsūtīšanai, un, kā tas ir preču pārrobežu piegādes un pakalpojumu pārrobežu sniegšanas gadījumā, nodokļa maksātājam vajadzētu būt iespējai iesniegt datus saskaņā ar Eiropas standartu, kas ir noteikts Īstenošanas lēmumā (ES) 2017/1870, lai gan attiecīgā dalībvalsts varētu paredzēt papildu standartus datu pārsūtīšanai. Būtu jāļauj, ka datus nosūta vai nu nodokļa maksātājs tieši, vai trešā persona nodokļa maksātāja interesēs, vai izmantojot publisku portālu, ja tāds pieejams.

- (18) Dalībvalstīm nevajadzētu uzlikt par pienākumu ieviest uz darījumiem balstītu reāllaika digitālās ziņošanas prasību attiecībā uz preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu par atlīdzību to teritorijā, izņemot piegādes, uz kurām attiecas ziņošanas prasības par preču pārrobežu piegādi un pakalpojumu pārrobežu sniegšanu. Tomēr, lai nākotnē īstenotu šādu prasību, dalībvalstīm tas būtu jāveic saskaņā ar jaunajiem noteikumiem par digitālās ziņošanas prasībām attiecībā uz piegādi savām vajadzībām un preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu starp nodokļa maksātājiem dalībvalsts teritorijā, kas ir saskaņotas ar digitālās ziņošanas prasībām attiecībā uz preču pārrobežu piegādi un pakalpojumu pārrobežu sniegšanu. Dalībvalstīm, kurās attiecībā uz minētajiem darījumiem jau ir ieviesta ziņošanas sistēma, būtu jāpielāgo šādas sistēmas, lai nodrošinātu, ka dati tiek paziņoti saskaņā ar digitālajām ziņošanas prasībām par piegādi savām vajadzībām un preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu starp nodokļa maksātājiem dalībvalsts teritorijā.
- (19) Lai novērtētu digitālo ziņošanas prasību efektivitāti, Komisijai būtu jā sagatavo novērtējuma ziņojums, kurā izvērtēta elektronisko rēķinu ietekme un gan ES iekšējās digitālās ziņošanas, gan iekšzemes digitālās ziņošanas prasību ietekme uz PVN iekasēšanas efektivitāti, PVN iztrūkuma samazināšanu un īstenošanas un atbilstības nodrošināšanas izmaksām nodokļa maksātājiem un nodokļu administrācijām, lai pārbaudītu, vai sistēma ir sasniegusi savus mērķus, vai arī ir vajadzīgi turpmāki pielāgojumi.
- (20) Dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai turpināt īstenot citus pasākumus, lai nodrošinātu pareizu PVN iekasēšanu un novērstu izvairīšanos no nodokļu maksāšanas. Tomēr tām nevajadzētu būt iespējai noteikt papildu vispārējus uz darījumiem balstītus ziņošanas pienākumus attiecībā uz darījumiem, uz kuriem attiecas digitālās ziņošanas prasības, ja vien tas nav prasīts valsts līmenī, lai sagatavotu un iesniegtu PVN deklarāciju, vai revīzijas vajadzībām. Tas nozīmē, ka dalībvalstīm ir atļauts – papildus direktīvā noteiktajiem reāllaika ziņošanas pienākumiem – uzturēt savus iekšzemes ziņošanas instrumentus, kuru pamatā ir, piemēram, *SAF-T* sistēma, kā arī ziņošanas pienākumus, kas nav vispārēji, piemēram, kases aparātus. Turklāt dalībvalstu iespējas pieprasīt informāciju no nodokļa maksātājiem revīziju laikā nav ierobežotas, jo šāda informācija tiek iegūta tikai pēc dalībvalsts pieprasījuma, nevis nodokļa maksātāju aktīvas ziņošanas rezultātā.

- (20a) Lai vienkāršotu PVN iekasēšanas procedūru vai novērstu konkrētu veidu izvairīšanos no nodokļu maksāšanas vai nodokļu apiešanu, vairākas dalībvalstis – attiecīgā gadījumā ar iepriekšēju atļauju, pamatojoties uz 395. pantu, – ir ieviesušas iekšzemes uz darījumiem balstītu reāllaika digitālās ziņošanas pienākumu. Minētās dalībvalstis un nodokļa maksātāji, kuri veic uzņēmējdarbību to teritorijā, nesen ir veikuši būtiskus ieguldījumus, lai nodrošinātu šo sistēmu darbību un minēto mērķu sasniegšanu. Ņemot to vērā, šīm dalībvalstīm izņēmuma kārtā būtu jāpielāgo savas sistēmas, lai nodrošinātu, ka dati tiek paziņoti saskaņā ar digitālās ziņošanas prasībām attiecībā uz piegādēm savām vajadzībām un preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu starp nodokļa maksātājiem to teritorijā tikai līdz 2035. gadam, ja vien Komisijas sniegtajā novērtējuma ziņojumā nav norādīts uz pārrobežu digitālās ziņošanas sistēmas darbības nepilnībām, kuru dēļ to iekšzemes ziņošanas sistēmas pielāgošanas termiņš vajadzības gadījumā varētu būt jāpagarina.
- (21) Platformu ekonomika ir radījusi zināmas grūtības PVN noteikumu piemērošanā, jo īpaši pakalpojumu sniedzēja nodokļa maksātāja statusa noteikšanā un vienlīdzīgu konkurences apstākļu radīšanā maziem un vidējiem uzņēmumiem (MVU) un citiem uzņēmumiem.
- (22) Platformu ekonomika ir radījusi nepamatotus konkurences izkropļojumus starp piegādēm, kas veiktas, izmantojot tiešsaistes platformas, kuras izvairās no PVN uzlikšanas, un tradicionālajā ekonomikā veiktām piegādēm, kurām uzliek PVN. Minētie izkropļojumi ir visizteiktākie divās lielākajās platformu ekonomikas nozarēs papildus e-komercijas nozarei, proti, izmitināšanas vietu īstermiņa īres pakalpojumu nozarē un pasažieru autopārvadājumu nozarē. Tomēr ir atzīts, ka šīs atšķirības dažās dalībvalstīs var būt izteiktākas nekā citās.
- (23) Tāpēc ir jāparedz noteikumi, lai novērstu konkurences izkropļojumus izmitināšanas vietu īstermiņa īres pakalpojumu nozarē un pasažieru autopārvadājumu nozarē, mainot platformu lomu PVN iekasēšanā (tās kļūst par “domājamo piegādātāju”). Saskaņā ar minēto domājamā piegādātāja modeli, kas ir juridiska fikcija, kurai nav ietekmes uz noteikumiem ārpus PVN jomas tiesību aktiem, platformām būtu jāuzliek pienākums iekasēt PVN, ja pamatā esošie piegādātāji to neiekasē, jo tie, piemēram, ir personas, kuras nav nodokļa maksātājas, vai nodokļa maksātāji, kas izmanto īpašo režīmu mazajiem uzņēmumiem.

- (23a) Tomēr, lai saglabātu PVN neitralitāti, platformas nebūtu jāuzskata par “domājamo piegādātāju”, un tāpēc tām nebūtu jāiekasē PVN, ja pamatā esošie piegādātāji PVN vajadzībām norāda identifikācijas numuru un paziņo, ka tie iekasēs PVN, kas pretējā gadījumā būtu jāiekasē domājamajam piegādātājam.
- (24) Tomēr, ja dalībvalstis uzskata, ka to teritorijā nav šādu konkurences izkropļojumu, ir lietderīgi dot tām iespēju no šā noteikuma piemērošanas jomas izslēgt nodokļa maksātājus, kas to teritorijā izmanto īpašo režīmu mazajiem uzņēmumiem un uz ko citādi sistemātiski attiektos “domājamā piegādātāja” noteikums. Šādos gadījumos dalībvalstīm, kas izmanto minēto iespēju, būtu jānodrošina, ka platforma var viegli identificēt, ka pamatā esošais piegādātājs darbojas saskaņā ar īpašo režīmu mazajiem uzņēmumiem, piemēram, paredzot īpaša identifikācijas numura izmantošanu vai elektronisku sertifikātu, kurā norādīts, ka pamatā esošais piegādātājs izmanto īpašo režīmu mazajiem uzņēmumiem, vai jebkurus citus līdzekļus, kas ļauj viegli pārbaudīt minēto statusu.
- (25) Lai nodrošinātu minimālo saskaņotības pakāpi starp dažādām valstu PVN sistēmām attiecībā uz izmitināšanas vietas īstermiņa īres pakalpojumu sniegšanu, būtu jāuzskata, ka šim īres pakalpojumam ir līdzīga funkcija kā viesnīcu nozarē, ja tas ir nepārtraukts, tiek sniegts vienai un tai pašai personai un uz laikposmu, kas nepārsniedz 30 naktis. Tomēr, lai pielāgotos valsts atšķirīgajām nozares īpatnībām, dalībvalstīm vajadzētu būt iespējai izmitināšanas vietas īstermiņa īres pakalpojumiem piemērot noteiktus kritērijus, nosacījumus un ierobežojumus saskaņā ar valsts tiesību aktiem.
- (25a) Dalībvalstis atšķirīgi interpretē veicināšanas pakalpojuma, ko platformas sniedz personām, kuras nav nodokļa maksātājas, sniegšanas vietu. Tādēļ šis noteikums ir jāprecizē un jānodrošina vienots kritērijs.
- (26) Lai izvairītos no tā, ka platformas darījumiem, attiecībā uz kuriem tās tiek uzskatītas par “domājamo piegādātāju”, tiek iekļautas īpašajā režīmā ceļojumu aģentūrām, būtu jāprecizē, ka minētie darījumi neietilpst minētā īpašā režīma tvērumā. Tāpat būtu jānodrošina, ka “domājamā piegādātāja” noteikums neattiecas uz ceļojumu aģentūrām.

- (27) Šis priekšlikums neskar noteikumus, kas paredzēti citos Savienības tiesību aktos, jo īpaši Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES) 2022/2065 (2022. gada 19. oktobris) par digitālo pakalpojumu vienoto tirgu un ar ko groza Direktīvu 2000/31/EK (Digitālo pakalpojumu akts) ¹, kas reglamentē citus tiešsaistes platformu sniegto pakalpojumu aspektus, piemēram, tiešsaistes platformu nodrošinātājiem piemērojamos pienākumus, kas ļauj patērētājiem noslēgt tālpārdošanas līgumus ar tirgotājiem.
- (28) Ar Padomes Direktīvu (ES) 2017/2455 ² un Direktīvu 2019/1995 ³ tika grozīta Direktīva 2006/112/EK attiecībā uz PVN noteikumiem, kuri reglamentē nodokļa uzlikšanu pārrobežu e-komercijas darbībām ES uzņēmumu un patērētāju starpā. Šīs grozošās direktīvas samazināja konkurences izkropļojumus, uzlaboja administratīvo sadarbību un ieviesa vairākus vienkāršojumus. Lai gan ar minētajām direktīvām ieviestie grozījumi, ko piemēro no 2021. gada 1. jūlija, lielā mērā ir bijuši sekmīgi, tomēr ir konstatēts, ka ir vajadzīgi daži uzlabojumi.

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) 2022/2065 (2022. gada 19. oktobris) par digitālo pakalpojumu vienoto tirgu un ar ko groza Direktīvu 2000/31/EK (Digitālo pakalpojumu akts) (OV L 277, 27.10.2022., 1.–102. lpp.).

² Padomes Direktīva (ES) 2017/2455 (2017. gada 5. decembris), ar ko groza Direktīvu 2006/112/EK un Direktīvu 2009/132/EK attiecībā uz konkrētām pievienotās vērtības nodokļa saistībām pakalpojumu sniegšanā un preču tālpārdošanā (OV L 348, 29.12.2017., 7. lpp.).

³ Padomes Direktīva (ES) 2019/1995 (2019. gada 21. novembris), ar ko attiecībā uz noteikumiem par preču tālpārdošanu un konkrētām preču piegādēm iekšzemē groza Direktīvu 2006/112/EK.

- (29) Šajā nolūkā būtu jāprecizē daži spēkā esošie noteikumi. Tas ietver noteikumu par to, kā aprēķina Direktīvas 2006/112/EK 59.c pantā noteikto kalendāro robežvērtību 10 000 EUR apmērā, līdz kurai telekomunikāciju, apraides un elektronisko (TAE) pakalpojumu sniegšanai un preču tālpārdošanai Kopienas iekšienē, ko veic piegādātājs, kurš veic uzņēmējdarbību Savienībā tikai vienā dalībvalstī, var joprojām uzlikt PVN tajā dalībvalstī, kurā minētais nodokļa maksātājs, kas sniedz minētos TAE pakalpojumus, veic uzņēmējdarbību vai kurā minētās preces atrodas nosūtīšanas vai transportēšanas sākuma brīdī. Direktīvas 2006/112/EK 59.c pants būtu jāgroza, lai nodrošinātu, ka 10 000 EUR robežvērtības aprēķinā iekļauj tikai tādu preču tālpārdošanu Kopienas iekšienē, kuras piegādā no dalībvalsts, kurā nodokļa maksātājs veic uzņēmējdarbību, bet neiekļauj tādu tālpārdošanu, ko veic no preču krājumiem citā dalībvalstī. Citi nelieli grozījumi ir vajadzīgi, lai precizētu dažus praktiskus aspektus, piemēram, tīmekļa vietnes adreses norādīšanu.

(30) Turklāt Direktīva 2006/112/EK būtu jāgroza, lai precizētu, ka īpašais režīms pakalpojumiem, ko sniedz nodokļa maksātāji, kuri neveic uzņēmējdarbību Kopienā (ārpussavienības režīms) attiecas uz visiem uzņēmumu darījumu ar patērētājiem kontekstā sniegtajiem pakalpojumiem, ko Savienībā sniedz nodokļa maksātāji, kuri veic uzņēmējdarbību ārpus Savienības, un ne tikai uz tādiem pakalpojumiem, kurus sniedz pircējiem vai pakalpojuma saņēmējiem, kas veic uzņēmējdarbību Savienībā. Pēc tam, kad ir ieviesti jaunie noteikumi par PVN likmēm Padomes Direktīvā (ES) 2022/542¹, un lai aptvertu atbrīvojumus, kas paredzēti Direktīvas 2006/112/EK 151. pantā attiecībā uz preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu cita starpā atbilstīgi diplomātiskam un konsulāram režīmam, kā arī konkrētām citām starptautiskām struktūrām, ir nepieciešams arī paplašināt *OSS* režīmus, kas paredzēti Direktīvas 2006/112/EK XII sadaļas 6. nodaļā, nodrošinot to, ka nulles likmes vai no PVN atbrīvotas piegādes ar atskaitīšanas tiesībām tiek aptvertas minētajos režīmos. Turklāt Direktīva 2006/112/EK būtu jāgroza, lai precizētu laiku, līdz kuram nodokļa maksātājs, kas izmanto īpašos režīmus, var veikt labojumus attiecīgajās PVN deklarācijās visos trīs pastāvošajos vienkāršošanas režīmos; ārpussavienības *OSS*, Savienības *OSS* un importa *OSS* (“*IOSS*”). Šis precizējums ļaus nodokļa maksātājiem, kuri reģistrēti minētajos režīmos, veikt labojumus attiecīgajās PVN deklarācijās līdz šo deklarāciju iesniegšanas termiņam. Turklāt ir precizēts, ka labojumi iepriekšējās PVN deklarācijās ir atļauti tikai nākamo taksācijas periodu PVN deklarācijās. Visbeidzot, lai izvairītos no atšķirībām noteikumu piemērošanā dalībvalstīs, būtu skaidri jānosaka nodokļa iekasējamības gadījuma laiks attiecībā uz piegādēm saskaņā ar Savienības un ārpussavienības *OSS* vienkāršošanas režīmiem.

¹ Padomes Direktīva (ES) 2022/542 (2022. gada 5. aprīlis), ar ko groza Direktīvu 2006/112/EK un Direktīvu (ES) 2020/285 attiecībā uz pievienotās vērtības nodokļa likmēm (OV L 107, 6.4.2022., 1. lpp.).

- (31) PVN identifikācija parasti ir nepieciešama visās dalībvalstīs, kurās tiek veikti darījumi, kuriem uzliek nodokli. Tomēr, lai samazinātu gadījumus, kad ir nepieciešama vairākkārtēja PVN reģistrācija, ar Direktīvu (ES) 2017/2455 Direktīvā 2006/112/EK tika ieviesti vairāki pasākumi, lai līdz minimumam samazinātu vajadzību pēc vairākkārtējas PVN reģistrācijas. Lai vēl vairāk samazinātu vajadzību pēc vairākkārtējas PVN reģistrācijas, ir noteikti vairāki paplašināšanas pasākumi, kas atbilst vienotas PVN reģistrācijas Savienībā mērķim. Tādēļ būtu jāparedz noteikumi, lai paredzētu šos paplašināšanas pasākumus.
- (32) Citu pasākumu starpā ar Direktīvu (ES) 2017/2455 tika paplašināta mini vienas pieturas aģentūras (*mini OSS*) darbības joma, to padarot par plašāku *OSS*, kas aptver visu veidu pakalpojumu pārrobežu sniegšanu personām, kas nav nodokļa maksātājas, Savienībā un visu preču tālpārdošanu Kopienas iekšienē. Izņēmuma kārtā elektroniskās saskarnes, piemēram, tirdzniecības vietas un platformas, kas kļūst par domājamiem piegādātājiem attiecībā uz konkrētām preču piegādēm Savienībā, arī var deklarēt konkrētas iekšzemes preču piegādes Savienības *OSS* režīmā. Lai atbalstītu vienotas PVN reģistrācijas Savienībā mērķi, Savienības *OSS* režīma darbības joma būtu vēl vairāk jāpaplašina, lai aptvertu citas preču piegādes, tostarp uzņēmumu iekšzemes preču piegādes patērētājiem Savienībā, ko veic nodokļa maksātāji, kuri neveic uzņēmējdarbību patērīna dalībvalstī, nodrošinot, ka uzņēmumiem nav jāreģistrējas kā PVN maksātājiem katrā dalībvalstī, kurā notiek šādas preču piegādes patērētājiem.

(33) PVN parasti aprēķina un uzskaita preču piegādātājs vai pakalpojumu sniedzējs. Tomēr noteiktos apstākļos dalībvalstis var paredzēt, ka saskaņā ar apgrieztās maksāšanas sistēmu pakalpojumu vai preču saņēmējam, nevis piegādātājam ir pienākums uzskaitīt maksājamo PVN. Lai vēl vairāk atbalstītu mērķi par vienotu PVN reģistrāciju Savienībā, būtu jāparedz noteikumi par apgrieztās maksāšanas sistēmas obligātu piemērošanu situācijās, kad piegādātāji neveic uzņēmējdarbību un nav identificēti PVN nolūkā tajā dalībvalstī, kurā maksājams PVN. Piegādājot preces vai sniedzot pakalpojumus personai, kas ir identificēta kā PVN maksātāja dalībvalstī, kurā preču piegādei vai pakalpojumu sniegšanai uzliek nodokli, šiem piegādātājiem būtu jāpiemēro apgrieztās maksāšanas sistēma. Kontroles nolūkā par šādām preču piegādēm un sniegtajiem pakalpojumiem būtu jāziņo kopsavilkuma paziņojumā. Dalībvalstis papildus obligātajai izmantošanai var arī piemērot apgrieztās maksāšanas sistēmu piegādēm, ko veic tirgotāji, kuri neveic uzņēmējdarbību un piegādā preces vai sniedz pakalpojumus pircējam vai pakalpojuma saņēmējam, neatkarīgi no pircēja vai pakalpojuma saņēmēja statusa. Tomēr piegādes, uz kurām attiecas peļņas daļas režīms, kā noteikts Direktīvas 2006/112/EK XII sadaļas 4. nodaļā, ir izslēgtas no apgrieztās maksāšanas sistēmas.

(34) [svītrots]

(35) [svītrots]

(36) Ar Direktīvu (ES) 2017/2455 Direktīvā 2006/112/EK tika ieviesta īpašs vienkāršojums, proti, *IOSS*, kura mērķis bija samazināt PVN saistību izpildes slogu, kas saistīts ar konkrētu zemas vērtības preču importu patērētājiem Savienībā. Lai nodrošinātu vienādus nosacījumus Direktīvas 2006/112/EK īstenošanai, būtu jāpiešķir Komisijai pilnvaras labāk nodrošināt *IOSS* PVN identifikācijas numuru pareizu izmantošanu un pārbaudes procesu minētajā direktīvā paredzētā atbrīvojuma vajadzībām. Šim pilnvarojumam būtu jāļauj Komisijai pieņemt īstenošanas aktu, ar ko ievieš īpašus pasākumus, lai novērstu noteiktu veidu izvairīšanos no nodokļu maksāšanas vai nodokļu apiešanu. Šādi īpaši pasākumi cita starpā ietver unikālā sūtījuma numura sasaisti ar *IOSS* PVN identifikācijas numuru. Minētās pilnvaras būtu jāīsteno saskaņā ar pārbaudes procedūru, kas minēta Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 182/2011¹ 5. pantā, un šajā nolūkā komitejai vajadzētu būt komitejai, kas izveidota ar Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 904/2010² 58. pantu.

¹ Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 182/2011 (2011. gada 16. februāris), ar ko nosaka normas un vispārīgus principus par dalībvalstu kontroles mehānismiem, kuri attiecas uz Komisijas īstenošanas pilnvaru izmantošanu (OV L 55, 28.2.2011., 13. lpp.).

² Padomes Regula (ES) Nr. 904/2010 (2010. gada 7. oktobris) par administratīvu sadarbību un krāpšanas apkarošanu pievienotās vērtības nodokļa jomā (OV L 268, 12.10.2010., 1. lpp.).

- (37) Piegādātāja PVN reģistrācija ir nepieciešama, ja šis piegādātājs nav identificēts kā PVN maksātājs dalībvalstī, kurā maksājams PVN. It īpaši nodokļa maksātāja pašu preču pārvietošana uz citu dalībvalsti, lai tostarp veiktu ar e-komerciju saistītas darbības, rada nepieciešamību reģistrēties tajās dalībvalstīs, no kurām un uz kurām preces tiek pārvietotas. Saskaņā ar mērķi izveidot vienotu PVN reģistrāciju Savienībā būtu vēl vairāk jāsamazina to gadījumu skaits, kad ir nepieciešama vairākkārtēja PVN reģistrācija, paredzot jauna režīma piemērošanu *OSS* režīmu ietvaros, kas ir īpaši paredzēts, lai vienkāršotu PVN saistību izpildes pienākumus, kuri saistīti ar konkrētu pašu preču pārvietošanu. Turklāt, ja pašu preču pārvietošanu veic nodokļa maksātājs cita nodokļa maksātāja interesēs un ja pārvietošana netiek veikta pēc minētā cita nodokļa maksātāja nepārprotama pieprasījuma, šim nodokļa maksātājam ir pienākums paziņot noteiktu informāciju par šo preču nodošanu īpašniekam.
- (38) Direktīvā 2006/112/EK ir paredzēts vienkāršots PVN režīms precēm, ko pārvieto saskaņā ar režīmu preču piegādei uz noliktavu, ja ir izpildīti konkrēti nosacījumi. Tā kā *OSS* vienkāršošanas režīms pašu preču pārvietošanai ir visaptverošs un ietver tādu preču pārrobežu pārvietošanu, uz kurām pašlaik attiecas režīms preču piegādei uz noliktavu saskaņā ar minētās direktīvas 17.a pantu, ir nepieciešams pakāpeniski izbeigt šo režīmu, iekļaujot beigu datumu pirms Direktīvā 2006/112/EK paredzēto noteikumu par preču piegādi uz noliktavu pilnīgas atcelšanas. Tāpēc būtu jānosaka beigu datums, proti, 2027. gada 30. jūnijs, pēc kura vairs nebūs iespējams izmantot režīmu preču piegādei uz noliktavu. Attiecībā uz režīmu preču piegādei uz noliktavu, ko īsteno 2027. gada 30. jūnijā vai pirms minētā datuma, būtu jāturpina piemērot attiecīgos nosacījumus, tostarp 12 mēnešu termiņu minēto preču īpašumtiesību nodošanai paredzētajam pircējam. Vienlaikus ar šī jaunā beigu datuma iekļaušanu noteikumos, kas attiecas uz režīmu preču piegādei uz noliktavu, būtu jāiekļauj arī jauns punkts, lai nodrošinātu, ka minēto režīmu beigs piemērot 2028. gada 30. jūnijā, jo pēc minētā datuma tas vairs nebūs nepieciešams.

- (39) [svītrots]
- (40) Saskaņā ar Dalībvalstu un Komisijas 2011. gada 28. septembra kopīgo politisko deklarāciju par skaidrojošiem dokumentiem ¹ dalībvalstis ir apņēmušās, paziņojot savus transponēšanas pasākumus, pamatotos gadījumos pievienot vienu vai vairākus dokumentus, kuros paskaidrota saikne starp direktīvas sastāvdaļām un atbilstīgajām daļām valsts transponēšanas instrumentos. Attiecībā uz šo direktīvu likumdevējs uzskata, ka šādu dokumentu nosūtīšana ir pamatota.
- (41) Ņemot vērā to, ka šīs direktīvas mērķus, proti, PVN sistēmas pielāgošanu digitālajam laikmetam, nevar pietiekami labi sasniegt atsevišķās dalībvalstīs, bet, ņemot vērā vajadzību saskaņot un veicināt digitālo ziņošanas prasību izmantošanu, uzlabot PVN režīmu platformām un samazināt gadījumus, kad uzņēmumam ir jāreģistrējas citās dalībvalstīs, minētos mērķus var labāk sasniegt Savienības līmenī, Savienība var pieņemt pasākumus saskaņā ar Līguma par Eiropas Savienību 5. pantā noteikto subsidiaritātes principu. Saskaņā ar minētajā pantā noteikto proporcionalitātes principu šajā direktīvā paredz vienīgi tos pasākumus, kas ir vajadzīgi minēto mērķu sasniegšanai.
- (42) Tādēļ būtu attiecīgi jāgroza Direktīva 2006/112/EK,

IR PIEŅĒMUSI ŠO DIREKTĪVU.

0. pants

Direktīvas 2006/112/EK grozījumi, kas stājas spēkā no šīs direktīvas spēkā stāšanās dienas

Direktīvu 2006/112/EK groza šādi:

- (0) direktīvas 143. pantā iekļauj šādu punktu:

“1.a Lai piemērotu 1. punkta ca) apakšpunktā paredzēto atbrīvojumu, Komisija pieņem īstenošanas aktu, ar ko ievieš īpašus pasākumus, lai novērstu noteiktu veidu

¹ OV C 369, 17.12.2011., 14. lpp.

nodokļu nemaksāšanu vai izvairīšanos no nodokļu maksāšanas, cita starpā sasaistot unikālo sūtījuma numuru ar attiecīgo PVN identifikācijas numuru, kā minēts 369.q pantā.

Minēto īstenošanas aktu pieņem saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 182/2011 5. pantā minēto pārbaudes procedūru, un šim nolūkam izmanto komiteju, kura izveidota ar Regulas (ES) Nr. 904/2010 58. pantu.”;

1) direktīvas 218. pantā iekļauj šādu punktu:

“2. Atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalstis saskaņā ar nosacījumiem, ko tās var paredzēt, nodokļa maksātājiem, kuri veic uzņēmējdarbību to teritorijā, var uzlikt pienākumu izsniegt elektroniskus rēķinus par preču piegādēm un pakalpojumu sniegšanu to teritorijā, kas nav 262. pantā minētās preču piegādes un pakalpojumu sniegšana.”;

2) direktīvas 232. pantā iekļauj šādu punktu:

2. Atkāpjoties no 1. punkta, dalībvalstis, kuras izmanto 2018. panta 2. punktā paredzēto iespēju, var paredzēt, ka elektronisko rēķinu izmantošana, ko izsnieguši nodokļa maksātāji, kuri veic uzņēmējdarbību attiecīgo dalībvalstu teritorijā, nav atkarīga no saņēmēja piekrišanas, kurš veic uzņēmējdarbību attiecīgo dalībvalstu teritorijā.”

1. pants

Direktīvas 2006/112/EK grozījumi, kas stājas spēkā no 2026. gada 1. janvāra

Direktīvu 2006/112/EK groza šādi:

(0) direktīvas 14.a panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Ja, izmantojot tādu elektronisku saskarni kā tirdzniecības vieta, platforma, portāls vai līdzīgs mehānisms, nodokļa maksātājs veicina tāda nodokļa maksātāja, kas neveic uzņēmējdarbību Kopienā, īstenotu preču piegādi Kopienā nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kura nav nodokļa maksātāja un kuras preču iegādēm Kopienas iekšienē neuzliek PVN, ievērojot 3. panta 1. punktu, vai jebkurai citai personai, kas nav nodokļa maksātāja, uzskata, ka nodokļa maksātājs, kurš veicina piegādi, ir saņēmis un piegādājis minētās preces pats.

Komisija, pamatojoties uz informāciju, kas iegūta no dalībvalstīm, vēlākais līdz 2027. gada 1. jūlijam Eiropas Parlamentam un Padomei iesniedz novērtējuma ziņojumu par domājamā piegādātāja noteikuma darbību un attiecīgā gadījumā – tiesību akta priekšlikumu par tā turpmāku pagarināšanu.”;

1) direktīvas 17.a pantu groza šādi:

a) panta 2. punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) nodokļa maksātājs vai trešā persona, kas rīkojas viņa interesēs, 2027. gada 30. jūnijā vai pirms minētā datuma nosūta vai transportē preces uz citu dalībvalsti, lai minētās preces vēlākā posmā un pēc ieviešanas tiktu piegādātas citam nodokļa maksātājam, kas ir tiesīgs uzņemt tiesības uz minētajām precēm saskaņā ar spēkā esošu vienošanos starp abiem nodokļa maksātājiem;”

b) pievieno šādu punktu:

“8. Šo pantu beidz piemērot 2028. gada 30. jūnijā.”;

2) direktīvas V sadaļas 3.a nodaļas virsrakstu aizstāj ar šādu:

“3.a NODAĻA

Robežvērtība attiecībā uz nodokļa maksātājiem, kas veic konkrētas preču piegādes, uz kurām attiecas 33. panta a) punkts, un sniedz konkrētus pakalpojumus, uz kuriem attiecas 58. pants”;

3) direktīvas 59.c pantu groza šādi:

a) panta 1. punkta b) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“b) pakalpojumus sniedz personai, kas nav nodokļa maksātāja un kas veic uzņēmējdarbību jebkurā dalībvalstī, kura nav a) apakšpunktā minētā dalībvalsts, vai kam tajā ir pastāvīgā adrese vai parastā dzīvesvieta, vai preces nosūta vai transportē no a) apakšpunktā minētās dalībvalsts uz citu dalībvalsti; un”;

b) panta 3. punktu aizstāj ar šādu:

“3. Šā panta 1. punkta a) apakšpunktā minētā dalībvalsts piešķir nodokļa maksātājiem, kuri piegādā preces vai sniedz pakalpojumus atbilstīgi minētajā punktā minētajiem nosacījumiem, tiesības izvēlēties iespēju preču piegādes vai pakalpojumu sniegšanas vietu noteikt saskaņā ar 33. panta a) punktu un 58. pantu, kura jebkurā gadījumā attiecas uz laikposmu, kas ir divi kalendārie gadi.

Uzskata, ka šā punkta pirmajā daļā minēto iespēju ir izmantojuši nodokļa maksātāji, kas reģistrējušies XII sadaļas 6. nodaļas 3. iedaļā paredzētajā īpašajā režīmā.”;

- 4) direktīvas 66. pantu aizstāj ar šādu:

“66. pants

1. Atkāpjoties no 63., 64. un 65. panta, dalībvalstis var paredzēt, ka attiecībā uz konkrētiem darījumiem vai dažu kategoriju nodokļa maksātājiem PVN kļūst iekasējams kādā no šādiem termiņiem:

- a) vēlākais, izsniedzot rēķinu;
- b) vēlākais, saņemot maksājumu;
- c) ja rēķins nav izsniegts vai ir izsniegts ar nokavēšanos – noteiktā laikā ne vēlāk kā rēķinu izsniegšanas termiņa beigās, ko, ievērojot 222. panta otro daļu, ir noteikušas dalībvalstis, vai, ja dalībvalsts nav noteikusi šādu termiņu – noteiktā termiņā no dienas, kad iestājies nodokļa iekasējamības gadījums.

2. Šā panta 1. punktā paredzēto atkāpi nepiemēro šādām piegādēm:

- a) sniegtie pakalpojumi, uz kuriem attiecas īpašais režīms, kas paredzēts XII sadaļas 6. nodaļas 2. iedaļā, ja minētos pakalpojumus sniedz nodokļa maksātājs, kuram ir atļauts izmantot minēto īpašo režīmu saskaņā ar 359. pantu;
- b) piegādes, uz kurām attiecas īpašais režīms, kas paredzēts XII sadaļas 6. nodaļas 3. iedaļā, ja minētās piegādes veic nodokļa maksātājs, kuram ir atļauts izmantot minēto režīmu saskaņā ar 369.b pantu;
- c) sniegtie pakalpojumi, par kuriem pircējam vai pakalpojumu saņēmējam ir jāmaksā PVN, ievērojot 196. pantu;
- d) 67. pantā minētās preču piegādes vai pārvietošanas.”;

5) direktīvas 167.a panta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Dalībvalstis var paredzēt, ka saskaņā ar izvēles shēmu nodokļa maksātājs, kuram PVN kļūst iekasējams vienīgi saskaņā ar 66. panta 1. punkta b) apakšpunktu, atliek savu atskaitīšanas tiesību izmantošanu līdz brīdim, kad PVN par minētajai personai piegādātajām precēm vai sniegtajiem pakalpojumiem ir samaksāts piegādātājam.”;

6) [svītrots]

7) [svītrots]

8) 226. pantā

7.a punktu aizstāj ar šādu:

“7.a) ja PVN kļūst iekasējams tad, kad saņemts maksājums saskaņā ar 66. panta 1. punkta b) apakšpunktu, un atskaitīšanas tiesības rodas laikā, kad atskaitāmais nodoklis kļūst iekasējams – atsauce “naudas līdzekļu uzskaitē”;

9) [svītrots]

10) direktīvas 237. pantu svītros;

11) direktīvas 359. pantu aizstāj ar šādu:

“359. pants

Dalībvalstis atļauj izmantot šo īpašo režīmu jebkuram nodokļa maksātājam, kas neveic uzņēmējdarbību Kopienā un kas sniedz pakalpojumus personai, kura nav nodokļa maksātāja. Šo īpašo režīmu piemēro visiem minētajiem Kopienā sniegtajiem pakalpojumiem.”;

11.a) direktīvas 361. panta 1. punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“c) elektroniskā adrese, tostarp tīmekļa vietnes, ja tādas ir;”

11.b) direktīvas 368. pantu aizstāj ar šādu:

“368. pants

Nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību Kopienā un kas izmanto šo īpašo režīmu, attiecībā uz pakalpojumiem, uz kuriem attiecas šis īpašais režīms, ievērojot šīs direktīvas 168. pantu, nevar atskaitīt PVN, kas radies patēriņa dalībvalstī. Neatkarīgi no Direktīvas 86/560/EEK 1. panta 1. punkta šādam nodokļa maksātājam atmaksāšanu veic saskaņā ar minēto direktīvu. Direktīvas 86/560/EEK 2. panta 2. punktu un 4. panta 2. punktu nepiemēro atmaksāšanai, kura saistīta ar precēm un pakalpojumiem, ko izmanto tādu pakalpojumu sniegšanai, uz kuriem attiecas šis īpašais režīms.

Ja nodokļa maksātājam, kas izmanto šo īpašo režīmu, ir jāreģistrējas dalībvalstī saistībā ar darbībām, uz kurām neattiecas šis īpašais režīms, tad šis nodokļa maksātājs PVN deklarācijā, kas jāiesniedz, ievērojot šīs direktīvas 250. pantu, atskaita PVN, kas radies minētajā dalībvalstī attiecībā uz viņa darbībām, kurām uzliekams nodoklis un uz kurām attiecas šis īpašais režīms.”;

11.c) iekļauj šādu pantu:

“369.aa pants

Direktīvas 369.b panta piemērošanas nolūkā līdz 2027. gada 1. jūlijam par preču tālpārdošanu Kopienas iekšienē uzskata gāzes piegādi ar kādu dabasgāzes sistēmu, kas atrodas Kopienas teritorijā, vai izmantojot tīklus, kas ir pieslēgti šai sistēmai, elektroenerģijas vai siltumapgādes, vai dzesēšanas pakalpojumu piegādi pa siltumapgādes vai dzesēšanas tīkliem saskaņā ar 39. pantā paredzētajiem nosacījumiem, ja minētās piegādes nodokļa maksātājs, kurš neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā precēm uzliek PVN, veic nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja, kuru preču iegādēm Kopienas iekšienē neuzliek PVN, ievērojot 3. panta 1. punktu, vai jebkurai citai personai, kas nav nodokļa maksātāja.”;

12) direktīvas 369.j panta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Nodokļa maksātājs, kas izmanto šo īpašo režīmu, attiecībā uz savām darbībām, kurām uzliekams nodoklis un uz kurām attiecas šis īpašais režīms, ievērojot šīs direktīvas 168. pantu, nevar atskaitīt PVN, kas radies patēriņā dalībvalstī. Neatkarīgi no Direktīvas 86/560/EEK 1. panta 1. punkta un Direktīvas 2008/9/EK 2. panta 1. punkta, 3. panta un 8. panta 1. punkta e) apakšpunkta, šādam nodokļa maksātājam piemēro nodokļa atmaksāšanu saskaņā ar minētajām direktīvām. Direktīvas 86/560/EEK 2. panta 2. punktu un 4. panta 2. punktu nepiemēro atmaksāšanai, kura saistīta ar precēm un pakalpojumiem, ko izmanto tādu preču piegādēm, uz kurām attiecas šis īpašais režīms.”;

12.a) direktīvas 369.m pantā iekļauj šādu punktu:

“1.a Šā panta 1. punktu nepiemēro nodokļa maksātājiem, uz kuriem attiecas īpašais režīms, kas paredzēts XII sadaļas 1. nodaļas 2. iedaļā.”;

12.b) direktīvas 369.p pantu groza šādi:

(a) panta 1. punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“c) elektroniskā adrese un tīmekļa vietnes, ja tādas ir;”

(b) panta 3. punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“c) elektroniskā adrese un tīmekļa vietnes, ja tādas ir;”

13) direktīvas 369.w panta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Nodokļa maksātājs, kas izmanto šo īpašo režīmu, attiecībā uz savām darbībām, kurām uzliekams nodoklis un uz kurām attiecas šis īpašais režīms, ievērojot šīs direktīvas 168. pantu, nevar atskaitīt PVN, kas radies patēriņa dalībvalstī. Neatkarīgi no Direktīvas 86/560/EEK 1. panta 1. punkta un Direktīvas 2008/9/EK 2. panta 1. punkta, 3. panta un 8. panta 1. punkta e) apakšpunkta, šādam nodokļa maksātājam piemēro nodokļa atmaksāšanu saskaņā ar minētajām direktīvām. Direktīvas 86/560/EEK 2. panta 2. punktu un 4. panta 2. punktu nepiemēro atmaksāšanai, kas saistīta ar precēm un pakalpojumiem, kurus izmanto tādu preču piegādēm, uz kurām attiecas šis īpašais režīms.”

2. pants

Direktīvas 2006/112/EK grozījumi, kas stājas spēkā no 2027. gada 1. jūlija

Direktīvu 2006/112/EK groza šādi:

- 1) [svītrots]
- 2) [svītrots]
- 3) direktīvā iekļauj šādu pantu:

“28.a pants

1. Neatkarīgi no 28. panta uzskata, ka nodokļa maksātājs, kurš, izmantojot tādu elektronisku saskarni kā tirdzniecības vieta, platforma, portāls vai līdzīgs mehānisms, Savienībā veicina izmitināšanas vietu īstermiņa īres pakalpojumu sniegšanu, proti, izmitināšanas vietu nepārtrauktu izīrēšanu vienai un tai pašai personai uz laikposmu, kas nepārsniedz 30 naktis, vai pasažieru autopārvadājumu pakalpojumu sniegšanu, ir saņēmis un sniedzis minētos pakalpojumus pats, ja vien persona, kura sniedz minētos pakalpojumus:

- a) nav sniegusi nodokļa maksātājam, kas veicina piegādi, savu PVN identifikācijas numuru, kas piešķirts dalībvalstīs, kurās notiek piegāde, vai identifikācijas numuru, kas piešķirts saskaņā ar 362. vai 369.d pantu; un
- b) nav deklarējusi nodokļa maksātājam, kas veicina piegādi, ka tā iekasēs PVN, kas maksājams par šo piegādi.

2. Šā panta 1. punktā pasažieru autopārvadājumu pakalpojumi, ko veic Savienībā, ir pakalpojuma posms, ko veic starp diviem Savienības punktiem.

2.a Šā panta 1. punktu nepiemēro piegādēm, kas veiktas saskaņā ar XII sadaļas 3. nodaļā paredzēto īpašo režīmu.

3. Dalībvalstis var pieprasīt, lai nodokļa maksātājs, kas veicina piegādi, apstiprina 1. punkta a) apakšpunktā minēto PVN identifikācijas numuru, izmantojot piemērotus mehānismus, kas noteikti saskaņā ar valsts tiesību aktiem.

4. Neatkarīgi no 1. punkta dalībvalstis no 1. punkta darbības jomas var izslēgt izmitināšanas vietu īstermiņa īres pakalpojumu vai pasažieru autopārvadājumu vai abu pakalpojumu sniegšanu savā teritorijā, ko veic saskaņā ar XII sadaļas 1. nodaļas 2. iedaļas īpašo režīmu.

5. Ja dalībvalsts ir izmantojusi 4. punktā paredzēto iespēju, tā:

a) nodrošina mehānismus, ar kuriem nodokļa maksātājs, kas sniedz izmitināšanas vietu īstermiņa īres pakalpojumus vai pasažieru autopārvadājumu pakalpojumus, norāda nodokļa maksātājam, kurš veicina minēto pakalpojumu sniegšanu, izmantojot elektronisku saskarni, piemēram, tirdzniecības vietu, platformu, portālu vai līdzīgu mehānismu, ka uz tā sniegtajiem pakalpojumiem attiecas īpašais režīms, un

b) informē PVN komiteju par šiem mehānismiem.

Pamatojoties uz dalībvalstu sniegto informāciju, kā minēts b) apakšpunktā, Komisija publicē visaptverošu to mehānismu sarakstu, ko izmanto dalībvalstis, kuras izmanto 4. punktā paredzēto iespēju.

6. Līdz 2032. gada 1. jūlijam Komisija iesniedz Padomei ziņojumu, kurā novērtēta šā panta darbība un PVN noteikumu piemērošana attiecībā uz veicināšanas pakalpojumiem, tostarp ietekme uz iekšējā tirgus darbību.”;

4) [svītrots]

5) [svītrots]

6) direktīvā iekļauj šādu pantu:

“46.a pants

Sniegšanas vieta veicināšanas pakalpojumam, kuru personai, kas nav nodokļa maksātāja, sniedz, izmantojot elektronisku saskarni, piemēram, tirdzniecības vietu, platformu, portālu vai līdzīgu mehānismu, ir tā vieta, kur saskaņā ar šo direktīvu notiek pamatā esošais darījums.”;

7) direktīvas 135. panta 2. punktā iekļauj šādu apakšpunktu:

“aa) neatkarīgi no a) apakšpunkta uzskata, ka izmitināšanas vietas nepārtrauktai izīrēšanai vienai un tai pašai personai uz laikposmu, kas nepārsniedz 30 naktis, ir līdzīga funkcija kā viesnīcu nozarē, ievērojot kritērijus, nosacījumus un ierobežojumus, kuri jānosaka dalībvalstīm;”

7.a) direktīvas 135. pantam pievieno šādu punktu:

“3. Dalībvalstis pirms 2027. gada 1. jūlija paziņo PVN komitejai to valsts tiesību aktu galveno noteikumu tekstu, kuros tās nosaka kritērijus, nosacījumus un ierobežojumus saistībā ar 135. panta 2. punkta aa) apakšpunktu.

Līdz 2027. gada 31. decembrim, pamatojoties uz dalībvalstu sniegto informāciju, kā minēts pirmajā daļā, Komisija publicē visaptverošu sarakstu, kurā norādīti kritēriji, nosacījumi un ierobežojumi, ko dalībvalstis noteikušas attiecībā uz 135. panta 2. punkta aa) apakšpunktu.”;

8) [svītrots]

9) direktīvā iekļauj šādu pantu:

“136.b pants

Ja tiek uzskatīts, ka nodokļa maksātājs ir saņēmis un sniedzis pakalpojumus saskaņā ar 28.a pantu, tad dalībvalstis attiecībā uz minēto nodokļa maksātāju šādu pakalpojumu sniegšanu atbrīvo no nodokļa.”;

9.a) direktīvas 138. panta 2. punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“c) preču piegāde, kad preces pārvieto uz citu dalībvalsti, un kura būtu atbrīvota no nodokļa saskaņā ar 1. punktu un šā punkta a) un b) apakšpunktu, ja šī piegāde būtu veikta citam nodokļa maksātājam. Šā panta 1. punkta b) apakšpunktu nepiemēro pārvietošanām, kas deklarētas saskaņā ar XII sadaļas 6. nodaļas 5. iedaļā paredzēto īpašo režīmu.”;

10) [svītrots]

11) iekļauj šādu pantu:

“172.a pants

Ja tiek uzskatīts, ka nodokļa maksātājs ir saņēmis un sniedzis pakalpojumus saskaņā ar 28.a pantu, tad šie sniegtie pakalpojumi neskar minētā nodokļa maksātāja atskaitīšanas tiesības neatkarīgi no tā, vai attiecībā uz šiem sniegtajiem pakalpojumiem PVN ir atskaitāms vai nav.”;

12) direktīvas 194. pantu aizstāj ar šādu:

“194. pants

1. a) Neskarot 195. un 196. pantu, ja preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, par ko uzliek nodokli, veic nodokļa maksātājs, kurš neveic uzņēmējdarbību un kurš ar individuālu PVN numuru, kā minēts 214. pantā, nav identificēts PVN nolūkā tās dalībvalsts teritorijā, kur maksājams PVN, par PVN nomaksu atbildīga ir tā persona, kurai piegādātas preces vai sniegti pakalpojumi, ja minētā persona jau ir identificēta PVN nolūkā minētajā dalībvalstī.

b) Turklāt, ja preču un pakalpojumu piegādi, par kuru uzliek nodokli, veic nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību tās dalībvalsts teritorijā, kur maksājams PVN, dalībvalstis saskaņā ar to izstrādātajiem nosacījumiem var paredzēt, ka par PVN nomaksu atbildīgā persona ir persona, kurai piegādātas preces vai sniegti pakalpojumi.
2. Šā panta 1. punktu nepiemēro tādai preču piegādei, ko veic tirgotājs, kas ir nodokļa maksātājs, atbilstoši definīcijai 311. panta 1. punkta 5. apakšpunktā, ja precēm uzliek PVN saskaņā ar īpašo režīmu, kurš paredzēts šīs direktīvas XII sadaļas 4. nodaļas 2. iedaļā.”;

13) direktīvas 222. panta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Par preču piegādēm, kas veiktas saskaņā ar 138. pantā paredzētajiem nosacījumiem, vai par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, par kuru, ievērojot 194. un 196. pantu, PVN maksā pircējs vai pakalpojumu saņēmējs, rēķinu izsniedz ne vēlāk kā tā mēneša piecpadsmītajā dienā, kas ir pēc mēneša, kurā iestājies nodokļa iekasējamības gadījums.”;

13.a) direktīvas 226. panta 4. punktu aizstāj ar šādu:

“4) pircēja vai pakalpojumu saņēmēja PVN identifikācijas numurs, kas paredzēts 214. pantā un ar ko viņš saņēmis preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, attiecībā uz kuru viņš atbildīgs par PVN nomaksu, vai 138. pantā minēto preču piegādi, izņemot, ja ir izmantots īpašais režīms, kas minēts XII sadaļas 6. nodaļas 5. iedaļā;”

14) direktīvas 242.a pantu groza šādi:

a) pantā iekļauj šādu punktu:

“1.a Ja, izmantojot tādu elektronisku saskarni kā tirdzniecības vieta, platforma, portāls vai līdzīgs mehānisms, nodokļa maksātājs veicina izmitināšanas vietu īstermiņa īres un pasažieru autopārvadājumu pakalpojumu sniegšanu Savienībā un ja neuzskata, ka minētā persona ir pati saņēmusi un sniegusi minētos pakalpojumus saskaņā ar 28.a pantu, tad nodokļa maksātājam, kurš veicina pakalpojumu sniegšanu, ir pienākums glabāt uzskaiti par minēto pakalpojumu sniegšanu. Minētā uzskaitē ir pietiekami detalizēta, lai to dalībvalstu nodokļu iestādes, kurās minētajām piegādēm uzliek nodokli, varētu pārbaudīt, vai PVN ir uzskaitīts pareizi.”;

b) panta 2. punktu aizstāj ar šādu:

“2. Šā panta 1. un 1.a punktā minēto uzskaiti pēc pieprasījuma dara elektroniski pieejamu attiecīgajai dalībvalstij.

Dalībvalstis var turpināt pieprasīt, lai šī uzskaitē tiktu sniegta regulāri un sistemātiski, kamēr šai uzskaitēi nav pieejama automatizēta piekļuve.

Minēto uzskaiti glabā desmit gadus pēc tā gada beigām, kad darījums veikts.”;

14.a) direktīvā iekļauj šādu pantu:

“242.b pants

Ja nodokļa maksātājs preces pārvieto uz citu dalībvalsti saskaņā ar 17. panta 1. punktu nodokļa maksātāja vārdā, pirmais otro – vēlākais preču transportēšanas vai nosūtīšanas brīdī – informē par to, ka to preces tiek vai tiks pārvietotas, ja pārvietošana netiek veikta pēc otrā nepārprotama pieprasījuma.”;

15) direktīvas 262. panta 1. punktu groza šādi:

a) punkta a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“a) PVN nolūkā identificētiem pircējiem, kuriem tas piegādājis preces saskaņā ar 138. panta 1. punktā un 138. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem, izņemot gadījumus, kad tiek izmantots XII sadaļas 6. nodaļas 5. iedaļā minētais īpašais režīms;”

b) punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“c) PVN nolūkā identificētiem nodokļa maksātājiem un juridiskām personām, kas nav nodokļa maksātājas, kuriem minētais PVN nolūkā identificētais nodokļa maksātājs ir piegādājis preces vai sniedzis pakalpojumus, izņemot tās preču piegādes un tos sniegtos pakalpojumus, kas ir atbrīvoti no PVN dalībvalstī, kur darījumam uzliek nodokli, par ko preču vai pakalpojumu saņēmējam jāmaksā nodoklis, ievērojot 194. pantu, ciktāl pircējs vai pakalpojumu saņēmējs ir identificēts PVN nolūkā, un 196. pantu.”;

15.a) direktīvas 288. panta pirmās daļas 3) punktu aizstāj ar šādu:

“3) to darījumu vērtība, kuri atbrīvoti, ievērojot 136.a, 136.b pantu, 146.–149. pantu un 151., 152. un 153. pantu;”

16) direktīvas 306. pantam pievieno šādu punktu:

“3. Šā panta 1. punktā minēto īpašo režīmu nepiemēro pakalpojumiem, kas sniegti saskaņā ar 28.a pantu.”;

17) direktīvas XII sadaļas 6. nodaļas nosaukumu aizstāj ar šādu:

“6. NODAĻA

Īpaši režīmi nodokļa maksātājiem, kas sniedz pakalpojumus personām, kuras nav nodokļa maksātājas, vai veic preču tālpārdošanu vai konkrētas preču piegādes iekšzemē, vai pašu preču pārvietošanu”;

18) direktīvas 365. pantu aizstāj ar šādu:

“365. pants

PVN deklarācijā norāda individuālo PVN identifikācijas numuru šā īpašā režīma piemērošanas nolūkos un – attiecībā uz katru patēriņa dalībvalsti, kurā maksājams PVN, – to sniegto pakalpojumu kopējo vērtību bez PVN, uz kuriem attiecas šis īpašais režīms un attiecībā uz kuriem taksācijas periodā ir iestājies iekasējamības gadījums, un kopējo summu atbilstīgi katrai PVN likmei. Deklarācijā attiecīgā gadījumā norāda arī piemērojamās PVN likmes un maksājamā PVN kopējo summu.

Ja labojumus PVN deklarācijā ir nepieciešams veikt līdz dienai, kad minētā PVN deklarācija ir jāiesniedz saskaņā ar 364. pantu, šādus labojumus iekļauj minētajā PVN deklarācijā.

Ja labojumus iepriekšējā taksācijas perioda PVN deklarācijā nepieciešams veikt pēc dienas, kurā bija jāiesniedz PVN deklarācija saskaņā ar 364. pantu, tad šādus labojumus ietver nākamā taksācijas perioda PVN deklarācijā trīs gadu laikā pēc dienas, kurā bija pieprasīts iesniegt sākotnējo PVN deklarāciju saskaņā ar 364. pantu. Minētajā nākamajā PVN deklarācijā norāda attiecīgo patēriņa dalībvalsti, taksācijas periodu un PVN summu, kurā izdarāmi jebkādi labojumi.”;

- 19) direktīvas XII sadaļas 6. nodaļas 3. iedaļas virsrakstu aizstāj ar šādu:

“3. iedaļa

Īpašs režīms preču tālpārdošanai Kopienas iekšienē, konkrētām preču piegādēm dalībvalstī, kuras veic nodokļu maksātājs, un konkrētiem pakalpojumiem, ko sniedz nodokļa maksātāji, kuri veic uzņēmējdarbību Kopienā, bet ne patēriņa dalībvalstī”;

- 19.a) direktīvas 369.a pantu groza šādi:

(a) panta 2. punktu groza šādi:

i) punkta trešo daļu aizstāj ar šādu:

“Ja nodokļa maksātājam Kopienā nav saimnieciskās darbības pastāvīgās vietas un pastāvīgās iestādes, tad identifikācijas dalībvalsts ir tā dalībvalsts, kurā preču nosūtīšana vai transportēšana sākas. Preču piegādes gadījumā bez preču nosūtīšanas vai transportēšanas vai ja piegādāto preču nosūtīšana vai transportēšana sākas un beidzas tajā pašā dalībvalstī vai saskaņā ar 37. vai 39. pantu, identifikācijas dalībvalsts ir tā dalībvalsts, kurā piegāde notiek. Ja ir vairāk nekā viena dalībvalsts, kurā preču nosūtīšana vai transportēšana sākas vai kurā piegāde notiek, tad nodokļa maksātājs norāda, kura no minētajām dalībvalstīm ir identifikācijas dalībvalsts. Minētais lēmums nodokļa maksātājam uzliek saistības attiecīgajā kalendārajā gadā un uz diviem nākamajiem kalendārajiem gadiem;”

ii) punktam pievieno šādu daļu:

“Tomēr identifikācijas dalībvalsts attiecībā uz šo īpašo režīmu ir tā pati valsts, kas ir identifikācijas dalībvalsts attiecībā uz īpašo režīmu, kā noteikts XII sadaļas 6. nodaļas 5. iedaļā, ja minētā persona ir reģistrēta minētajam režīmam.”;

b) panta 3. punktu groza šādi:

i) punkta c) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“c) ja preču piegādi veic bez nosūtīšanas vai transportēšanas vai ja nosūtīšana vai transportēšana sākas un beidzas tajā pašā dalībvalstī, kurā minētās preces piegādā nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja, kuru preču iegādēm Kopienas iekšienē neuzliek PVN, ievērojot 3. panta 1. punktu, vai jebkurai citai personai, kas nav nodokļa maksātāja, – minētā dalībvalsts;”

ii) pievieno šādu apakšpunktu:

“d) ja preču piegādi veic saskaņā ar 36., 37. un 39. pantu un ja minētās preces piegādā nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja, kuru preču iegādēm Kopienas iekšienē neuzliek PVN, ievērojot 3. panta 1. punktu, vai jebkurai citai personai, kas nav nodokļa maksātāja, – dalībvalsts, kurā, domājams, notiek piegāde.”;

20) [svītrots]

21) direktīvas 369.b pantu aizstāj ar šādu:

“369.b pants

Dalībvalstis šo īpašo režīmu atļauj izmantot šādiem nodokļa maksātājiem, kas nav tādi, kuri veic tikai no nodokļa atbrīvotas preču piegādes un no nodokļa atbrīvotu pakalpojumu sniegšanu, kas nerada atskaitīšanas tiesības:

- a) nodokļa maksātājs, kas veic preču tālpārdošanu Kopienas iekšienē;
- b) nodokļa maksātājs, kas veicina preču piegādi saskaņā ar 14.a panta 2. punktu bez nosūtīšanas vai transportēšanas vai ja preču nosūtīšana vai transportēšana sākas un beidzas vienā un tajā pašā dalībvalstī;
- c) nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību patēriņa dalībvalstī un kas sniedz pakalpojumus personai, kura nav nodokļa maksātāja;

- d) nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā precēm uzliek PVN, un kas piegādā preces saskaņā ar 36., 37. un 39. pantu nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja, kuru preču iegādēm Kopienas iekšienē neuzliek PVN, ievērojot 3. panta 1. punktu, vai jebkurai citai personai, kas nav nodokļa maksātāja;
- e) nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, kurā precēm uzliek PVN, un kas piegādā preces bez nosūtīšanas vai transportēšanas vai ja preču nosūtīšana vai transportēšana sākas un beidzas vienā un tajā pašā dalībvalstī nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja, kuru preču iegādēm Kopienas iekšienē neuzliek PVN, ievērojot 3. panta 1. punktu, vai jebkurai citai personai, kas nav nodokļa maksātāja;
- f) nodokļa maksātājs, kas neveic uzņēmējdarbību dalībvalstī, uz kuru preces ir pārvietotas saskaņā ar īpašo režīmu, kas noteikts XII sadaļas 6. nodaļas 5. iedaļā, ja šīm precēm uzliek PVN saskaņā ar 16., 18. un 26. pantu vai ja ir nepieciešama atskaitīšanas koriģēšana saskaņā ar X sadaļas 5. nodaļu.

Šo īpašo režīmu piemēro visām minētajām atbilstīgajām piegādēm Kopienā, ko veic attiecīgais nodokļa maksātājs.”;

22) direktīvas 369.g pantu aizstāj ar šādu:

“369.g pants

1. PVN deklarācijā norāda PVN identifikācijas numuru, kas minēts 369.d pantā, un par katru patēriņa dalībvalsti norāda kopējo vērtību bez PVN un attiecīgā gadījumā – piemērojamās PVN likmes, kopējo summu atbilstīgi katrai PVN likmei un kopējo maksājamo PVN par šādām veiktajām piegādēm, uz ko attiecas šis īpašais režīms un attiecībā uz ko nodokļa iekasējamības gadījums ir iestājies taksācijas periodā:

- a) preču tālpārdošana Kopienas iekšienē;
- b) pakalpojumu sniegšana;
- c) preču piegādes saskaņā ar 36., 37. un 39. pantu, ja minētās preces piegādā nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja, kuru preču iegādēm Kopienas iekšienē neuzliek PVN, ievērojot 3. panta 1. punktu, vai jebkurai citai personai, kas nav nodokļa maksātāja;
- d) preču piegādes, tostarp tādas, kuras veic nodokļa maksātājs, kas veicina minētās piegādes saskaņā ar 14.a panta 2. punktu, bez nosūtīšanas vai transportēšanas vai ja preču nosūtīšana vai transportēšana sākas un beidzas vienā un tajā pašā dalībvalstī, ja minētās preces piegādā nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja, kuru preču iegādēm Kopienas iekšienē neuzliek PVN, ievērojot 3. panta 1. punktu, vai jebkurai citai personai, kas nav nodokļa maksātāja;

- e) preču piegāde un pakalpojumu sniegšana saskaņā ar 16., 18. un 26. pantu pēc pašu preču pārvietošanas saskaņā ar īpašo režīmu, kā noteikts XII sadaļas 6. nodaļas 5. iedaļā.

PVN deklarācijā iekļauj arī labojumus attiecībā uz iepriekšējiem taksācijas periodiem, kā paredzēts šā panta 5. punktā.

2. Ja preces piegādā bez nosūtīšanas vai transportēšanas vai ja tās nosūta vai transportē uz dalībvalstīm, kas nav identifikācijas dalībvalsts, vai no tām, tad PVN deklarācijā par katru dalībvalsti, uz kuru vai no kuras šādas preces nosūta vai transportē, iekļauj arī kopējo vērtību bez PVN, un attiecīgā gadījumā – piemērojamās PVN likmes, kopējo summu atbilstīgi katrai PVN likmei un kopējo maksājamo PVN par šādām piegādēm, uz kurām attiecas šis īpašais režīms:

- a) preču tālpārdošana Kopienas iekšienē;
- b) preču piegādes, tostarp tādas, kuras veic nodokļa maksātājs, kas veicina minētās piegādes saskaņā ar 14.a panta 2. punktu, ja preču nosūtīšana vai transportēšana sākas un beidzas vienā un tajā pašā dalībvalstī, ja minētās preces piegādā nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja, kuru preču iegādēm Kopienas iekšienē neuzliek PVN, ievērojot 3. panta 1. punktu, vai jebkurai citai personai, kas nav nodokļa maksātāja;
- c) preču piegādes saskaņā ar 36., 37. un 39. pantu, ja minētās preces piegādā nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja, kuru preču iegādēm Kopienas iekšienē neuzliek PVN, ievērojot 3. panta 1. punktu, vai jebkurai citai personai, kas nav nodokļa maksātāja;

- d) preču piegādes un pakalpojumu sniegšana saskaņā ar 16., 18. un 26. pantu pēc pašu preču pārvietošanas saskaņā ar īpašo režīmu, kā noteikts XII sadaļas 6. nodaļas 5. iedaļā.

Attiecībā uz šajā punktā minētajām piegādēm PVN deklarācijā ietver arī individuālo PVN identifikācijas numuru vai nodokļa maksātāja numuru, ko piešķirusi katra dalībvalsts, no kuras vai uz kuru šādas preces nosūta vai transportē, ja tāds ir.

PVN deklarācijā iekļauj šajā punktā minēto informāciju, kas sadalīta pa patēriņa dalībvalstīm.

3. Ja nodokļa maksātājam, kas sniedz pakalpojumus, uz kuriem attiecas šis īpašais režīms, ir viena vai vairākas pastāvīgas iestādes dalībvalstī, kas nav identifikācijas dalībvalsts, no kuras sniedz pakalpojumus, PVN deklarācijā iekļauj arī kopējo vērtību bez PVN, un attiecīgā gadījumā – piemērojamās PVN likmes, kopējo summu atbilstīgi katrai PVN likmei un kopējo maksājamo PVN par šādām piegādēm attiecībā uz katru dalībvalsti, kurā minētajam nodokļa maksātājam ir pastāvīga iestāde, līdz ar individuālo PVN identifikācijas numuru vai minētās iestādes nodokļa maksātāja numuru, sadalījumā pa patēriņa dalībvalstīm.

4. Ja atskaitīšanas koriģēšana ir nepieciešama precēm, kas pārvietotas saskaņā ar XII sadaļas 6. nodaļas 5. iedaļā paredzēto īpašo režīmu, PVN deklarācijā iekļauj attiecīgos faktoros, kuri ir bijuši par pamatu koriģēšanai, un maksājamo PVN, un attiecībā uz kapitālieguldījumu precēm – koriģēšanas laikposma, kas sākas pēc pārvietošanas, sākuma datumu.

5. Ja labojumus PVN deklarācijā nepieciešams veikt līdz dienai, kad minētā PVN deklarācija ir jāiesniedz saskaņā ar 369.f pantu, šādus labojumus iekļauj minētajā PVN deklarācijā.

Ja labojumus iepriekšējā taksācijas perioda PVN deklarācijā nepieciešams veikt pēc dienas, kurā deklarācija bija jāiesniedz saskaņā ar 369.f pantu, tad šādus labojumus ietver nākamā taksācijas perioda PVN deklarācijā trīs gadu laikā pēc dienas, kurā bija pieprasīts iesniegt sākotnējo deklarāciju saskaņā ar 369.f pantu. Minētajā nākamajā PVN deklarācijā norāda attiecīgo patēriņa dalībvalsti, taksācijas periodu un PVN summu, kurā izdarāmi jebkādi labojumi.

6. Šā panta nolūkā PVN deklarācijā neiekļauj no nodokļa atbrīvotas preču piegādes un no nodokļa atbrīvotu pakalpojumu sniegšanu, kas nerada atskaitīšanas tiesības.”;

23) [svītrots]

24) direktīvas 369.p pantu groza šādi:

a) panta 1. punktā pievieno šādu apakšpunktu:

“e) tāda nodokļa maksātāja, kurš, domājams, ir saņēmis un piegādājis preces saskaņā ar 14.a panta 1. punktu, statuss.”;

b) panta 3. punktā pievieno šādu apakšpunktu:

“f) tāda nodokļa maksātāja, kurš, domājams, ir saņēmis un piegādājis preces saskaņā ar 14.a panta 1. punktu, statuss.”;

25) [svītrots]

26) direktīvas 369.t pantu aizstāj ar šādu:

“369.t pants

1. PVN deklarācijā norāda 369.q pantā minēto PVN identifikācijas numuru un – attiecībā uz katru patēriņa dalībvalsti, kurā maksājams PVN, – no trešām teritorijām vai trešām valstīm importēto preču tālpārdošanas, par kuru taksācijas periodā bija uzliekams PVN, kopējo vērtību bez PVN un kopējo summu atbilstīgi katrai PVN likmei. Deklarācijā attiecīgā gadījumā norāda arī piemērojamās PVN likmes un maksājamā PVN kopējo summu.

2. Ja labojumus PVN deklarācijā nepieciešams veikt līdz dienai, kad minētā PVN deklarācija ir jāiesniedz saskaņā ar 369.s pantu, šādus labojumus iekļauj minētajā PVN deklarācijā.

Ja labojumus iepriekšējā taksācijas perioda PVN deklarācijā nepieciešams veikt pēc dienas, kurā deklarācija bija jāiesniedz saskaņā ar 369.s pantu, tad šādus labojumus ietver nākamā taksācijas perioda PVN deklarācijā trīs gadu laikā pēc dienas, kurā bija pieprasīts iesniegt sākotnējo PVN deklarāciju saskaņā ar 369.s pantu. Minētajā nākamajā PVN deklarācijā norāda attiecīgo patēriņa dalībvalsti, taksācijas periodu un PVN summu, kurā izdarāmi jebkādi labojumi.”;

27) direktīvas XII sadaļas 6. nodaļā pievieno šādu iedaļu:

“5. iedaļa

Īpašs režīms pašu preču pārvietošanai

369.xa pants

Šīs iedaļas nolūkā un neskarot citus Kopienas noteikumus, piemēro šādas definīcijas:

- 1) “pašu preču pārvietošana” ir preču pārvietošana uz citu dalībvalsti saskaņā ar 17. panta 1. punktu, un tā neietver preču pārvietošanu, attiecībā uz kuru minētajā dalībvalstī nav tiesību pilnībā atskaitīt priekšnodokli.
- 2) “identifikācijas dalībvalsts” ir dalībvalsts, kurā nodokļa maksātājam ir saimnieciskās darbības pastāvīga vieta, vai, ja minētajam nodokļa maksātājam Kopienā nav saimnieciskās darbības pastāvīgas vietas, tad tā dalībvalsts, kurā minētajam nodokļa maksātājam ir pastāvīga iestāde.

Ja nodokļa maksātājam Kopienā nav saimnieciskās darbības pastāvīgas vietas, bet viņam tur ir vairākas pastāvīgas iestādes, tad identifikācijas dalībvalsts ir tā dalībvalsts, kurā atrodas pastāvīga iestāde un kuru nodokļa maksātājs ir norādījis kā dalībvalsti, kurā viņš izmanto īpašo režīmu. Minētais lēmums nodokļa maksātājam uzliek saistības attiecīgajā kalendārajā gadā un uz diviem nākamajiem kalendārajiem gadiem.

Ja nodokļa maksātājam Kopienā nav saimnieciskās darbības pastāvīgas vietas un pastāvīgās iestādes, tad identifikācijas dalībvalsts ir tā dalībvalsts, kurā preču nosūtīšana vai transportēšana sākas. Ja ir vairāk nekā viena dalībvalsts, kurā sākas preču nosūtīšana vai transportēšana, tad nodokļa maksātājs norāda, kura no minētajām dalībvalstīm ir identifikācijas dalībvalsts. Minētais lēmums nodokļa maksātājam uzliek saistības attiecīgajā kalendārajā gadā un uz diviem nākamajiem kalendārajiem gadiem.

Tomēr identifikācijas dalībvalsts attiecībā uz šo īpašo režīmu ir tā pati valsts, kas ir identifikācijas dalībvalsts attiecībā uz īpašo režīmu, kā noteikts XII sadaļas 6. nodaļas 3. iedaļā, ja minētā persona ir reģistrēta minētajam režīmam.

369.xb pants

Dalībvalstis atļauj visiem nodokļa maksātājiem, kuri veic pašu preču pārvietošanu, izmantot šo īpašo režīmu.

Šo īpašo režīmu piemēro visām pašu preču pārvietošanām, ko veic nodokļa maksātājs, kurš ir reģistrēts šim īpašajam režīmam.

369.xc pants

Nodokļa maksātājs informē identifikācijas dalībvalsti, kad minētais nodokļa maksātājs sāk vai beidz savas darbības, kurām uzliekams nodoklis un uz kurām attiecas īpašais režīms, vai maina minētās darbības tādā mērā, ka minētais nodokļa maksātājs vairs neatbilst nosacījumiem, kas nepieciešami šā īpašā režīma izmantošanai. Minētais nodokļa maksātājs šo informāciju paziņo elektroniski.

369.xd pants

Nodokļa maksātājs, kas izmanto šo īpašo režīmu, attiecībā uz darījumiem, kuriem, pamatojoties uz šo īpašo režīmu, uzliek nodokli, PVN nolūkā ir identificēts tikai identifikācijas dalībvalstī. Šim nolūkam dalībvalsts izmanto individuālo PVN identifikācijas numuru, kas jau ir piešķirts nodokļa maksātājam saistībā ar tā pienākumiem atbilstīgi iekšējai sistēmai.

369.xe pants

Identifikācijas dalībvalsts izslēdz nodokļa maksātāju no īpašā režīma jebkurā šādā gadījumā:

- a) ja minētais nodokļa maksātājs paziņo identifikācijas dalībvalstij, ka tas vairs neveic pašu preču, uz kurām attiecas šis īpašais režīms, pārvietošanu;
- b) ja kādas citas pazīmes liek uzskatīt, ka minētā nodokļa maksātāja darbība, par kuru uzliek nodokli un uz kuru attiecas šis īpašais režīms, ir beigusies;
- c) ja minētais nodokļa maksātājs vairs neatbilst nosacījumiem, kas nepieciešami šā īpašā režīma izmantošanai;
- d) ja minētais nodokļa maksātājs pastāvīgi neievēro noteikumus attiecībā uz šo īpašo režīmu.

369.xf pants

Nodokļa maksātājs, kurš izmanto šo īpašo režīmu, elektroniski iesniedz identifikācijas dalībvalstij PVN deklarāciju par katru mēnesi neatkarīgi no tā, vai tas ir vai nav pārvietojis preces, uz kurām attiecas īpašais režīms. PVN deklarāciju iesniedz līdz tā mēneša beigām, kurš seko taksācijas periodam, uz kuru attiecas PVN deklarācija.

369.xg pants

1. PVN deklarācijā norāda 369.xd pantā minēto PVN identifikācijas numuru un – attiecībā uz katru dalībvalsti, uz kuru preces tiek nosūtītas vai pārvietotas – kopējo vērtību bez PVN pārvietojumiem, uz kuriem attiecas šis īpašais režīms un attiecībā uz kuriem taksācijas periodā ir iestājies nodokļa iekasējamības gadījums.

PVN deklarācijā iekļauj arī labojumus attiecībā uz iepriekšējiem taksācijas periodiem, kā paredzēts 3. punktā.

2. Ja preces nosūta vai transportē no dalībvalstīm, kas nav identifikācijas dalībvalsts, tad PVN deklarācijā par katru dalībvalsti, no kuras šādas preces nosūta vai transportē, iekļauj arī kopējo vērtību bez PVN šādiem pārvietojumiem, uz kuriem attiecas šis īpašais režīms.

PVN deklarācijā ietver arī individuālo PVN identifikācijas numuru vai nodokļa maksātāja numuru, ko piešķirusi katra dalībvalsts, no kuras šādas preces nosūta vai transportē, ja tāds ir. PVN deklarācijā iekļauj šajā punktā minēto informāciju, dalījumā pa dalībvalstīm, uz kurām preces ir nosūtītas vai transportētas.

3. Ja PVN deklarācijā ir nepieciešams veikt kādus labojumus līdz dienai, kad minētā PVN deklarācija ir jāiesniedz saskaņā ar 369.xf pantu, šādus labojumus iekļauj minētajā PVN deklarācijā.

Ja pēc dienas, kurā bija jāiesniedz PVN deklarācija saskaņā ar 369.xf pantu, iepriekšējā taksācijas perioda PVN deklarācijā ir nepieciešams veikt labojumus, tad šādus labojumus ietver nākamā taksācijas perioda PVN deklarācijā trīs gadus pēc dienas, kurā bija pieprasīts iesniegt sākotnējo PVN deklarāciju saskaņā ar 369.xf pantu. Minētajā nākamajā PVN deklarācijā norāda attiecīgo dalībvalsti, uz kuru un no kuras preces ir nosūtītas vai transportētas, taksācijas periodu un apliekamo summu, kurā izdarāmi jebkādi labojumi.

369.xh pants

1. PVN deklarāciju noformē euro valūtā.

Dalībvalstis, kuras nav pieņēmušas euro, var noteikt, ka PVN deklarāciju sagatavo šo valstu valūtā.

Ja piegādēm tika izmantotas citas valūtas, nodokļa maksātājs, kas izmanto šo īpašo režīmu, aizpildot PVN deklarāciju, izmanto taksācijas perioda pēdējā dienā piemērojamo valūtas maiņas kursu.

2. Konvertāciju veic, piemērojot valūtas maiņas kursus, kurus Eiropas Centrālā banka publicējusi attiecīgajai dienai vai, ja attiecīgajai dienai nav šādas publikācijas, tad nākamajai publikācijas dienai.

369.xi pants

Šā īpašā režīma nolūkiem preču iegāde Kopienas iekšienē tajā dalībvalstī, uz kuru preces nosūta vai transportē, ir atbrīvota no nodokļa.

Neatkarīgi no 214. panta 1. punkta preču iegāde Kopienas iekšienē, kā minēts pirmajā daļā, nerada reģistrācijas pienākumu saskaņā ar minēto pantu.

Piemērojot 16., 18., 26., 185.–189. un 192. pantu, pirmajā daļā minēto atbrīvojumu uzskata par pilnīgas atskaitīšanas tiesību izmantošanu attiecībā uz PVN, kas būtu jāmaksā, ja šis atbrīvojums nebūtu piemērojams.

369.xj pants

Nodokļa maksātājs, kas izmanto šo īpašo režīmu, attiecībā uz savām darbībām, kurām uzliekams nodoklis un uz kurām attiecas šis īpašais režīms, nedrīkst šā īpašā režīma PVN deklarācijā deklarēt PVN, kas ir atskaitāms, ievērojot šīs direktīvas 168. pantu, tajās dalībvalstīs, uz kurām vai no kurām preces tiek nosūtītas vai transportētas.

Neatkarīgi no Direktīvas 86/560/EEK 1. panta 1. punkta un Direktīvas 2008/9/EK 2. panta 1. punkta, 3. panta un 8. panta 1. punkta e) apakšpunkta, šādam nodokļa maksātājam piemēro nodokļa atmaksāšanu saskaņā ar minētajām direktīvām. Direktīvas 86/560/EEK 2. panta 2. punktu un 4. panta 2. punktu atmaksāšanai, kura saistīta ar precēm un pakalpojumiem, ko izmanto pašu preču pārvietošanai, uz kuru attiecas minētais īpašais režīms.

Ja nodokļa maksātājam, kurš izmanto šo īpašo režīmu, ir jāreģistrējas dalībvalstī saistībā ar darbībām, uz kurām neattiecas šis īpašais režīms, tad šis nodokļa maksātājs PVN deklarācijā, kas jāiesniedz saskaņā ar 250. pantu, atskaita PVN, kas radies minētajā dalībvalstī attiecībā uz precēm, kas tam piegādātas minētajā dalībvalstī, un pakalpojumiem, kas tam sniegti minētajā dalībvalstī.

369.xk pants

1. Nodokļa maksātājs, kas izmanto šo īpašo režīmu, veic uzskaiti par pašu preču pārvietošanu, uz ko attiecas šis īpašais režīms. Minētajai uzskaiti jābūt pietiekami detalizētai, lai dalībvalstu, no kurām un uz kurām preces ir nosūtītas vai transportētas, nodokļu iestādes varētu pārbaudīt, vai PVN deklarācija ir pareiza.

2. Šā panta 1. punktā minēto uzskaiti pēc pieprasījuma elektroniski dara pieejamu tai dalībvalstij, no kuras un uz kuru preces tika nosūtītas vai transportētas, un identifikācijas dalībvalstij.

Minēto uzskaiti glabā 10 gadus pēc tā gada 31. decembra, kad tika veikta pašu preču pārvietošana.”

3. pants

Direktīvas 2006/112/EK grozījumi, kas stājas spēkā no 2028. gada 1. jūlija

Direktīvu 2006/112/EK groza šādi:

- 1) direktīvas 243. panta 3. punktu svīturo;
- 2) direktīvas 262. panta 2. punktu svīturo;

4. pants

Direktīvas 2006/112/EK grozījumi, kas stājas spēkā no 2030. gada 1. jūlija

Direktīvu 2006/112/EK groza šādi:

(1) direktīvas 42. panta b) punktu aizstāj ar šādu:

“b) pircējs, ir izpildījis XI sadaļas 6. nodaļas 1. iedaļā paredzētos pienākumus saistībā ar datu par iegādēm Kopienas iekšienē nosūtīšanu.”;

(2) direktīvas 138. panta 1.a punktu aizstāj ar šādu:

“1.a Šā panta 1. punktā noteikto atbrīvojumu nepiemēro, ja piegādātājs nav izpildījis 262. un 263. pantā paredzēto pienākumu paziņot datus par darījumiem Kopienas iekšienē vai ja viņa nosūtītajos datos nav ietverta pareiza informācija par šo piegādi, kā prasīts saskaņā ar 264. pantu, izņemot gadījumu, kad piegādātājs var sniegt pienācīgu un kompetento iestāžu prasībām atbilstīgu attaisnojumu šīm nepilnībām.”;

2.a) direktīvas 168. pantam pievieno šādu punktu:

“Ja uz darījumu attiecas 271.a panta 1. punktā noteiktie ziņošanas pienākumi, dalībvalstis saskaņā ar to izstrādātajiem nosacījumiem var paredzēt, ka pircējam ir tiesības atskaitīt vai atgūt maksājamo vai samaksāto PVN tikai tad, ja tam ir elektroniskais rēķins, kas izsniegts saskaņā ar 218. panta 3. punktā noteiktajām prasībām.”;

2.b) direktīvas 217. pantu aizstāj ar šādu:

“217. pants

Šajā direktīvā “elektronisks rēķins” ir rēķins, kurā ietverta šajā direktīvā prasītā informācija un kurš – vismaz attiecībā uz 262. un 271.b pantā iekļautajiem datiem – ir izsniegts, nosūtīts un saņemts strukturētā elektroniskā formātā, kas ļauj to automātiski un elektroniski apstrādāt.”;

3) direktīvas 218. pantu aizstāj ar šādu:

“218. pants

1. Elektroniskie rēķini, dokumenti vai ziņojumi papīra vai elektroniskā formātā, kas nav elektroniskie rēķini, atbilst šajā nodaļā izklāstītajiem nosacījumiem, lai tos atzītu par rēķiniem.

2. Šīs direktīvas nolūkā rēķinus izsniedz kā elektroniskus rēķinus. Tomēr dalībvalstis dokumentus vai ziņojumus par darījumiem, uz kuriem neattiecas XI sadaļas 6. nodaļā noteiktie ziņošanas pienākumi, var pieņemt papīra vai elektroniskā formātā, kas nav elektroniskie rēķini.

3. Elektroniskie rēķini atbilst elektronisko rēķinu sagatavošanas Eiropas standartam un tā sintakšu sarakstam, ievērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/55/ES*. Dalībvalstis var atļaut izmantot citus standartus elektroniskajiem rēķiniem, kas saistīti ar preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu to teritorijā, izņemot tos, kas minēti 262. pantā.

4. Dalībvalstis veic vajadzīgos pasākumus, lai nodrošinātu, ka nodokļa maksātāju izsniegtie elektroniskie rēķini:

- ietver šajā direktīvā prasīto informāciju;
- atbilst prasītajiem elektronisko rēķinu sagatavošanas tehniskajiem standartiem, kas minēti 3. punktā.

5. Dalībvalstis ļauj nodokļa maksātājam, kas izsniedz rēķinu, vai trešai personai, kas rīkojas tā vārdā un uzdevumā, ievērot 4. punktā noteiktos pasākumus.

Dalībvalstis var arī atļaut izmantot publisku portālu, ciktāl tas ir pieejams.

*Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīva 2014/55/ES (2014. gada 16. aprīlis) par elektroniskajiem rēķiniem publiskā iepirkuma procedūrās (OV L 133, 6.5.2014., 1. lpp.).”;

4) direktīvas 222. panta pirmo daļu aizstāj ar šādu:

“Par preču piegādi, kas veikta saskaņā ar 138. pantā paredzētajiem nosacījumiem, vai par preču piegādi vai pakalpojumu sniegšanu, par ko, ievērojot 194., 195., 196. un 197. pantu, PVN maksā pircējs vai pakalpojumu saņēmējs, rēķinu izsniedz ne vēlāk kā 10 darba dienas pēc nodokļa iekasējamības gadījuma brīža.

Ja maksājums kontā tiek veikts pirms tādu preču piegādes vai tādu pakalpojumu sniegšanas, par ko pircējam vai pakalpojumu saņēmējam ir jāmaksā PVN, ievērojot 194., 195., 196. un 197. pantu, rēķinu izsniedz ne vēlāk kā 10 dienas pēc maksājuma saņemšanas kontā.”;

- 5) direktīvas 223. pantu groza šādi:

“223. pants

Dalībvalstis atļauj nodokļa maksātājiem izsniegt pārskata rēķinus par vairākām atsevišķām preču piegādēm vai sniegtiem pakalpojumiem, ja PVN par šādā pārskata rēķinā minētajām piegādēm vai pakalpojumiem ir kļuvis iekasējams tajā pašā kalendārajā mēnesī.

Pārskata rēķinus par 222. pantā minēto preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu izsniedz ne vēlāk kā 10 dienas pēc tā kalendārā mēneša beigām, uz kuru attiecas pārskata rēķins.

Dalībvalstis var izslēgt iespēju izsniegt pārskata rēķinus konkrētās nozarēs, kurās ir krāpšanas risks. Dalībvalstis informē PVN komiteju par izņēmumiem, ko tās ieviesušas.”;

- 6) direktīvas 226. pantu groza šādi:

- a) panta 11.a) apakšpunktu aizstāj ar šādu:

“11.a) ja pircējs vai pakalpojumu saņēmējs ir atbildīgs par PVN nomaksu – norāde “apgrieztā maksāšana”, un tādu preču piegādes gadījumā, par kurām saņēmējam ir jāmaksā nodoklis, ievērojot 197. pantu – papildus norāde “trijstūra darījums;”

b) pantam pievieno šādu 16) un 17) apakšpunktu:

“16) labota rēķina gadījumā, kā minēts 219. pantā – kārtas numurs, kas identificē laboto rēķinu, kā minēts 2. punktā;

17) piegādātāja bankas konta numurs(-i) vai virtuālā(-o) konta(-u) numurs(-i) vai jebkurš(-i) cits(-i) identifikators(-i), kas nepārprotami identificē piegādātāja kontu(-us), kurā(-os) rēķina saņēmēji var samaksāt minēto rēķinu.”;

6.a) direktīvas 232. pantu aizstāj ar šādu:

“232. pants

Attiecībā uz nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja, izsniegtu elektronisku rēķinu, kas atbilst elektronisko rēķinu sagatavošanas Eiropas standartam un tā sintakšu sarakstam, ievērojot Direktīvu 2014/55/ES, nav vajadzīga saņēmēja piekrišana. Tomēr dalībvalstis var noteikt, ka rēķiniem, kas atbilst minētajam standartam, ir vajadzīga saņēmēja piekrišana attiecībā uz darījumiem, uz kuriem neattiecas XI sadaļas 6. nodaļā noteiktie ziņošanas pienākumi, ja minētā dalībvalsts ir izmantojusi 218. panta 2. punktā paredzēto iespēju.

Elektroniska rēķina, kas atbilst citam standartam, vai rēķinu elektroniskā formātā, kas nav elektroniskie rēķini, izsniegšanai nodokļa maksātājam vai juridiskai personai, kas nav nodokļa maksātāja, ir vajadzīga saņēmēja piekrišana. Tomēr dalībvalstis, kas ir izmantojušas 218. panta 3. punktā paredzēto iespēju, var paredzēt, ka elektroniskiem rēķiniem, kuros izmantoti citi standarti, nav vajadzīga tāda saņēmēja piekrišana, kurš veic uzņēmējdarbību to teritorijā.

Dalībvalstis, kas ir izmantojušas 221. panta 1. punktā paredzēto iespēju, var noteikt, ka elektronisko rēķinu vai rēķinu, kas nav elektroniskie rēķini, izsniegšanai ir vajadzīga pircēja vai pakalpojumu saņēmēja piekrišana.”;

6.b) direktīvas 233. panta 2. punkta ievaddaļu groza šādi:

“Neizmantojot 1. punktā aprakstīto uzņēmējdarbības kontroles veidu, elektroniska rēķina vai arī dokumenta vai ziņojuma elektroniskā formātā, kas nav elektroniskie rēķini, izcelsmes autentiskumu un satura integritāti var nodrošināt, piemēram, ar šādām tehnoloģijām:”;

6.c) direktīvas 235. pantu aizstāj ar šādu:

“235. pants

Dalībvalstis var paredzēt īpašus nosacījumus elektroniskiem rēķiniem vai dokumentiem vai ziņojumiem elektroniskā formātā, kas nav elektroniskie rēķini, kuri izsniegti attiecībā uz precēm, kas piegādātas, vai pakalpojumiem, kas sniegti to teritorijā no valsts, attiecībās ar kuru nepastāv neviens juridisks instruments par savstarpēju palīdzību, kura darbības joma ir līdzīga Direktīvā 2010/24/ES un Regulā (EK) Nr. 1798/2003 paredzētajai darbības jomai.”;

6.d) direktīvas 236. pantu aizstāj ar šādu:

“236. pants

Nosūtot vai darot pieejamu vienam un tam pašam saņēmējam paketi ar vairākiem elektroniskiem rēķiniem vai dokumentiem vai ziņojumiem elektroniskos formātos, kas nav elektroniskie rēķini, ziņas, kas atsevišķajiem rēķiniem ir kopīgas, var minēt tikai vienu reizi, ja attiecībā uz katru rēķinu ir pieejama pilnīga informācija.”;

7) direktīvas XI sadaļas 6. nodaļas nosaukumu aizstāj ar šādu:

“6. NODAĻA

Digitālās ziņošanas prasības”;

8) direktīvas XI sadaļas 6. nodaļā iekļauj šādu 1. iedaļu:

“1. iedaļa

Digitālās ziņošanas prasības attiecībā uz preču pārrobežu piegādi un pakalpojumu pārrobežu sniegšanu Kopienā starp nodokļa maksātājiem”;

9) direktīvas 262. pantu aizstāj ar šādu:

“262. pants

1. Ikviens PVN nolūkā identificēts nodokļa maksātājs iesniedz 264. pantā minētos datus par:

- a) preču piegādi un pārvietošanu, ko veic saskaņā ar 138. panta 1. punktu un 138. panta 2. punkta c) apakšpunktu;
- b) preču iegādi Kopienas iekšienē, kas veikta saskaņā ar 20. pantu, un tai pielīdzināmiem darījumiem, ievērojot 21. vai 22. pantu;
- c) tādu preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu, kas nav preces vai pakalpojumi, kuri ir atbrīvoti no PVN dalībvalstī, kurā darījumam uzliek nodokli, un par ko saņēmējam ir jāmaksā nodoklis, ievērojot 194. pantu, ciktāl pircējs vai pakalpojumu saņēmējs ir identificēts PVN nolūkā, un 195., 196. un 197. pantu; kā arī
- d) tādu preču un pakalpojumu iegādi, kas nav preces vai pakalpojumi, kuri ir atbrīvoti no PVN dalībvalstī, kurā darījumam uzliek nodokli, un par kuriem minētajai personai ir jāmaksā nodoklis, ievērojot 194. pantu, ciktāl pircējs vai pakalpojumu saņēmējs ir identificēts PVN nolūkā, un 195., 196., 197. vai 204. pantu.

Dalībvalstis var paredzēt, ka nodokļa maksātāji, kuri identificēti PVN nolūkā, neiesniedz 264. pantā minētos datus par pirmās daļas b) un d) apakšpunktā minētajiem darījumiem. Dalībvalstis, kuras izmanto šo iespēju, paziņo Komisijai, kas informē pārējās dalībvalstis par:

- a) minētā pasākuma pieņemšanu – pirms tas stājas spēkā;
- b) datumu, no kura minētais pasākums vairs netiek piemērots – pirms minētā datuma.

2. Informāciju, kas minēta 1. punktā, iesniedz dalībvalstij, kura nodokļa maksātājam izsniegusi PVN identifikācijas numuru, ko tas izmantojis darījumam, uz kuru attiecas informācija.

3. Atkāpjoties no 1. punkta a) un b) apakšpunkta, nodokļa maksātāji, kas reģistrēti saskaņā XII sadaļas 6. nodaļas 5. iedaļā paredzētajā īpašajā režīmā, neiesniedz informāciju par pašu preču pārvietošanām un darījumiem, ko uzskata par preču iegādi Kopienas iekšienē, ievērojot 21. vai 22. pantu, attiecībā uz tām pašām precēm.”;

10) direktīvas 263. pantu aizstāj ar šādu:

“263. pants

1. Datus, kas minēti 262. panta 1. punktā, par katru atsevišķu darījumu nosūta nodokļa maksātāji, kuriem ir pienākums izsniegt rēķinu par 262. panta 1. punkta a) un c) apakšpunktā minētajiem darījumiem brīdī, kad rēķins ir izsniegts vai būtu bijis jāizsniedz.

Ja rēķinu ir izsniedzis preču pircējs vai pakalpojumu saņēmējs tā nodokļa maksātāja interesēs, kuram ir pienākums izsniegt rēķinu, 262. panta 1. punktā minētos datus par katru atsevišķo darījumu nosūta ne vēlāk kā piecu dienu laikā pēc rēķina izsniegšanas vai pēc tam, kad tas bija jāizsniedz.

2. Nodokļa maksātāji, kuriem tiek izsniegts rēķins par 262. panta 1. punkta b) un d) apakšpunktā minētajiem darījumiem, nosūta 262. panta 1. punktā minētos datus par katru atsevišķu darījumu ne vēlāk kā piecas dienas pēc rēķina saņemšanas. Dalībvalstis var paredzēt datu nosūtīšanu par šiem darījumiem, ja persona, kurai tiek izsniegts rēķins, nav rēķinu saņēmusi laikus.

3. Datus, kas minēti 1. un 2. punktā, nosūta nodokļa maksātājs vai trešā persona nodokļa maksātāja interesēs. Dalībvalstis nodrošina elektroniskos līdzekļus šādu datu iesniegšanai.

Dalībvalstis atļauj nosūtīt minētos datus, kuri atbilst elektronisko rēķinu sagatavošanas Eiropas standartam un tā sintakšu sarakstam, ievērojot Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvu 2014/55/ES.

4. Kopējo elektronisko ziņojumu, ar ko sniedz 1. un 2. punktā minētos datus, nosaka saskaņā ar Regulas (ES) Nr. 904/2010 58. panta 2. punktā paredzēto procedūru.”;

11) direktīvas 264. pantu aizstāj ar šādu:

“264. pants

Dati, kas nosūtīti saskaņā ar 263. pantu, ietver visu turpmāk minēto:

- a) attiecībā uz preču piegādi, kas veikta saskaņā ar 138. panta 1. punktu, un tādu preču piegādi un tādu pakalpojumu sniegšanu, kas nav preces vai pakalpojumi, kas atbrīvoti no PVN dalībvalstī, kurā darījumam uzliek nodokli, un par kuriem saņēmējam ir jāmaksā nodoklis, ievērojot 194., 195., 196. un 197. pantu, – informāciju, kas minēta 226. panta 1.–4. punktā, 6., 7., 8., 11., 16. un 17. punktā un attiecīgā gadījumā 11.a punktā;
- b) attiecībā uz pārvietošanu, kas veikta saskaņā ar 138. panta 2. punkta
- c) apakšpunktu, – informāciju, kas minēta 226. panta 1.–4. punktā, 6., 7., 8., 11. un 16. punktā;

- c) attiecībā uz preču iegādi Kopienas iekšienē, kas veikta saskaņā ar 20. pantu, un tai pielīdzināmiem darījumiem, ievērojot 22. pantu, – informāciju, kas minēta 226. panta 1.–4., 6., 7., 8., 9., 10., 11., 16. un 17. punktā;
- d) attiecībā uz darījumiem, ko uzskata par preču iegādi Kopienas iekšienē, ievērojot 21. pantu, – informāciju, kas minēta 226. panta 1.–4. punktā, 6., 7., 8., 9., 10., 11. un 16. punktā;
- e) attiecībā uz tādu preču un pakalpojumu iegādi, kas nav preces vai pakalpojumi, kuri ir atbrīvoti no PVN dalībvalstī, kurā darījumam uzliek nodokli, un par kuriem saņēmējam ir jāmaksā nodoklis, ievērojot 194., 195., 196., 197. vai 204. pantu, – informāciju, kas minēta 226. panta 1.–4. punktā, 6., 7., 8., 9., 10., 16. un 17. punktā un attiecīgā gadījumā 15. punktā.”;

12) [svītrots]

13) [svītrots]

14) [svītrots]

15) [svītrots]

- 16) direktīvas 265., 266., 267., 268., 269., 270. un 271. pantu svītro;
- 17) direktīvas XI sadaļas 6. nodaļā iekļauj šādu 2. iedaļu:

“2. iedaļa

Digitālas ziņošanas prasības attiecībā uz piegādi savām vajadzībām un preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu starp nodokļa maksātājiem vienas dalībvalsts teritorijā

271.a pants

1. Dalībvalstis var pieprasīt, lai nodokļa maksātāji, kas to teritorijā veic uzņēmējdarbību vai ir identificēti PVN nolūkā, elektroniski nosūta savām nodokļu iestādēm datus par tādu preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu pašiem sev vai citiem nodokļa maksātājiem to teritorijā, kas nav 262. pantā minētā preču piegāde un pakalpojumu sniegšana.

2. Dalībvalstis var pieprasīt, lai nodokļa maksātāji, kas to teritorijā veic uzņēmējdarbību vai ir identificēti PVN nolūkā, elektroniski nosūta savām nodokļu iestādēm datus par tādu preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu viņiem, ko veic viņi paši vai citi nodokļa maksātāji to teritorijā, kas nav 262. pantā minētā preču piegāde un pakalpojumu sniegšana.

271.b pants

1. Ja dalībvalsts pieprasa nosūtīt datus, ievērojot 271.a panta 1. punktu, nodokļa maksātājs, kuram ir pienākums izsniegt rēķinu, vai trešā persona minētā nodokļa maksātāja interesēs nosūta minētos datus par katru atsevišķo darījumu brīdī, kad rēķins ir izsniegts vai būtu bijis jāizsniedz.

Ja rēķinu ir izsniedzis preču pircējs vai pakalpojumu saņēmējs tā nodokļa maksātāja interesēs, kuram ir pienākums izsniegt rēķinu, 271.a panta 1. punktā minētos datus par katru atsevišķo darījumu nosūta ne vēlāk kā piecas dienas pēc rēķina izsniegšanas vai pēc tam, kad tas būtu bijis jāizsniedz.

2. Ja dalībvalsts pieprasa nosūtīt datus, ievērojot 271.a panta 2. punktu, nodokļa maksātājs, kuram tika izsniegts rēķins, vai trešā persona minētā nodokļa maksātāja interesēs nosūta minētos datus par katru atsevišķo darījumu ne vēlāk kā piecas dienas pēc rēķina saņemšanas. Dalībvalstis var paredzēt datu nosūtīšanu par šiem darījumiem, ja persona, kurai tiek izsniegts rēķins, nav rēķinu saņēmusi laikus.

3. Dalībvalstis atļauj nosūtīt datus no elektroniskajiem rēķiniem, kuri atbilst elektronisko rēķinu sagatavošanas Eiropas standartam un tā sintakšu sarakstam, ievērojot Direktīvu 2014/55/ES.

Dalībvalstis var atļaut nosūtīt datus no elektroniskajiem rēķiniem, izmantojot citus datu formātus, nevis elektronisko rēķinu sagatavošanas Eiropas standartu un tā sintakšu sarakstu, ievērojot Direktīvu 2014/55/ES, ja vien pārējie datu formāti nodrošina sadarbību ar šādu elektronisko rēķinu sagatavošanas Eiropas standartu.

4. Dalībvalstis, kuras pieprasa datu nosūtīšanu, ievērojot 271.a pantu, var ierobežot šāda pienākuma tvērumu, attiecinot to tikai uz konkrētām nodokļa maksātāju kategorijām vai konkrētiem darījumu veidiem. Tās arī nosaka, kādi dati ir jānosūta.

271.c pants

Vēlākais līdz 2033. gada 31. martam Komisija, pamatojoties uz dalībvalstu sniegto informāciju, iesniedz Padomei starpposma izvērtējuma ziņojumu par to, kā darbojas 3. nodaļā noteiktā elektronisko rēķinu sagatavošana un šajā nodaļā noteiktās ES iekšējās digitālās ziņošanas un iekšzemes digitālās ziņošanas prasības. Minētajā ziņojumā Komisija:

- izvērtē pasākumu ietekmi uz PVN iekasēšanas efektivitāti un PVN iztrūkuma samazināšanu, uz nodokļu administrācijas veikto kontroļu skaitu, kā arī uz administratīvā sloga samazināšanu un izmaksu ietaupījumu nodokļa maksātājiem;
- izvērtē 262. panta 1. punkta otrajā daļā dalībvalstīm piedāvātās iespējas ietekmi uz krāpšanu PVN jomā citās dalībvalstīs un uz centrālās *VIES* darbību;
- izvērtē tehniskās problēmas minēto pasākumu īstenošanā, piemēram, kļūdas, kavējumus un izlaidumus, kas saistīti ar rēķinu un datu nosūtīšanu;
- izvērtē pasākumus un pakalpojumus, ko dalībvalstis ievieš un kas darīti pieejami nodokļa maksātājiem, lai mazinātu tiem administratīvo slogu;

- izvērtē iespējamo jauno tehnoloģiju attīstību elektronisko rēķinu sagatavošanas un digitālās ziņošanas jomā;
- attiecīgi izvērtē vajadzību veikt turpmākus pasākumus un, ja uzskata par vajadzīgu, iesniedz attiecīgu tiesību akta priekšlikumu par šādiem pasākumiem.

18) direktīvas 273. pantu aizstāj ar šādu:

“273. pants

Dalībvalstis var uzlikt citus pienākumus, ko tās uzskata par vajadzīgiem, lai pareizi iekasētu PVN un novērstu nodokļu nemaksāšanu, saskaņā ar prasību par vienādu režīmu iekšzemes darījumiem un darījumiem starp dalībvalstīm, ko veic nodokļa maksātāji, un ar noteikumu, ka šādi pienākumi tirdzniecībā starp dalībvalstīm nerada formalitātes, šķērsojot robežas.

Pirmajā daļā paredzēto iespēju nevar izmantot, lai noteiktu papildu rēķinu izsniegšanas pienākumus papildus tiem, kas noteikti 3. nodaļā, vai lai īstenotu jaunus papildu vispārējus uz darījumiem balstītus ziņošanas pienākumus attiecībā uz preču piegādi vai iegādi un pakalpojumu sniegšanu vai iegādi starp nodokļa maksātājiem, kas identificēti PVN nolūkā Savienībā, papildus pienākumiem, kas noteikti XI sadaļas 6. nodaļā. Tomēr dalībvalstis var pieprasīt, lai nodokļa maksātāji glabā datus par saviem darījumiem ar mērķi paziņot minētos datus, kā prasīts PVN deklarācijas sagatavošanas nolūkā vai revīzijas vajadzībām. Dalībvalstis, kurās 2024. gada 1. janvārī bija vispārējs uz darījumiem balstīts ziņošanas pienākums attiecībā uz tādu preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu, kas nav 262. pantā minētā preču piegāde un pakalpojumu sniegšana, var saglabāt minētos ziņošanas pienākumus līdz brīdim, kad tās ievieš digitālu un reāllaika ziņošanas sistēmu attiecībā uz preču piegādi un pakalpojumu sniegšanu, kas atbilst XI sadaļas 6. nodaļas 2. iedaļā noteiktajām prasībām.

Dalībvalstis, kurās 2024. gada 1. janvārī bija vispārējs uz darījumiem balstīts ziņošanas pienākums attiecībā uz preču un pakalpojumu iegādi, kas nav 262. pantā minētā preču un pakalpojumu iegāde, var saglabāt minētos ziņošanas pienākumus līdz brīdim, kad tās ievieš digitālu un reāllaika ziņošanas sistēmu attiecībā uz preču un pakalpojumu iegādi, kas atbilst XI sadaļas 6. nodaļas 2. iedaļā noteiktajām prasībām.

Dalībvalstis var saglabāt prasību nodokļa maksātājiem glabāt datus par saviem darījumiem ar mērķi paziņotu minētos datus, kā prasīts PVN deklarācijas sagatavošanas nolūkā vai revīzijas vajadzībām.

Dalībvalstis var noteikt ziņošanas pienākumus attiecībā uz darījumiem, uz kuriem neattiecas XI sadaļas 6. nodaļā noteiktie ziņošanas pienākumi.”

5. pants

Transponēšana

0. Dalībvalstis no ... [*OV: ievietot šīs direktīvas spēkā stāšanās datumu*] var piemērot normatīvos un administratīvos aktus attiecībā uz šīs direktīvas 0. panta 1. punkta 2. apakšpunktu. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

1. Dalībvalstis līdz 2025. gada 31. decembrim pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas 1. panta prasības. Dalībvalstis par to tūlīt informē Komisiju.

Tās piemēro minētos noteikumus no 2026. gada 1. janvāra.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

2. Dalībvalstis līdz 2027. gada 30. jūnijam pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas 2. panta prasības.

Tās piemēro minētos noteikumus no 2027. gada 1. jūlija.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

3. Dalībvalstis līdz 2028. gada 30. jūnijam pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas 3. panta prasības.

Tās piemēro minētos noteikumus no 2028. gada 1. jūlija.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

4. Dalībvalstis līdz 2030. gada 30. jūnijam pieņem un publicē normatīvos un administratīvos aktus, kas vajadzīgi, lai izpildītu šīs direktīvas 4. panta prasības.

Dalībvalstis piemēro minētos noteikumus no 2030. gada 1. jūlija.

Tomēr dalībvalstis, kurās 2024. gada 1. janvārī ir ieviests iekšzemes uz darījumiem balstīts reāllaika digitālās ziņošanas pienākums vai kurām pirms 2024. gada 1. janvāra, pamatojoties uz 395. pantu, ir piešķirta atļauja, kas tām ļauj ieviest šādu pienākumu, vai, ja šāda atļauja nebija vajadzīga, pirms 2024. gada 1. janvāra ir pieņēmušas valsts tiesību aktus, kuros paredzēts ieviest šādu iekšzemes uz darījumiem balstītu reāllaika digitālās ziņošanas pienākumu, līdz 2035. gada janvārim piemēro 4. panta 3. punkta noteikumus, kas saistīti ar 218. pantu, un 4. panta 17. punkta noteikumus, kas saistīti ar 271.a un 271.b pantu, ciktāl tas skar iekšzemes elektronisko rēķinu sagatavošanu un ziņošanu. Ja 271.c pantā minētajā izvērtējumā atklāj nepilnības, Komisija izvērtē vajadzību veikt turpmākus pasākumus un vajadzības gadījumā iesniedz attiecīgu priekšlikumu nolūkā atlikt minēto termiņu līdz minēto trūkumi tiek novērsti.

Kad dalībvalstis pieņem minētos noteikumus, tajos ietver atsauci uz šo direktīvu vai šādu atsauci pievieno to oficiālai publikācijai. Dalībvalstis nosaka, kā izdarāma šāda atsauce.

5. Dalībvalstis dara Komisijai zināmus to tiesību aktu galvenos noteikumus, ko tās pieņem jomā, uz kuru attiecas šī direktīva.

6. pants

Stāšanās spēkā

Šī direktīva stājas spēkā divdesmitajā dienā pēc tās publicēšanas *Eiropas Savienības Oficiālajā Vēstnesī*.

7. pants

Adresāti

Šī direktīva ir adresēta dalībvalstīm.

Briselē,

Padomes vārdā

priekšsēdētājs